

Ref.: CP 11/19

A la Sala Carles Pi i Sunyer de la Casa de la Ciutat de Barcelona, el DOTZE de JUNY de DOS MIL DINOÜ, s'hi reuneix el Plenari del Consell Municipal, en sessió extraordinària, sota la presidència de l'Excma. Sra. Ada Colau Ballano. Hi assisteixen les Imes. Sres. i els Ims. Srs. Laia Ortiz Castellví, Janet Sanz Cid, Josep M. Montaner Martorell, Agustí Colom Cabau, Laura Pérez Castaño, Mercedes Vidal Lago, Gala Pin Ferrando, Eloi Badia Casas, Xavier Trias i Vidal de Llobatera, Sònia Recasens i Alsina, Maite Fandós i Payà, Jaume Ciurana i Llevadot, Jordi Martí i Galbis, Mercè Homs i Molist, Francina Vila i Valls, Raimond Blasi i Navarro, Irma Rognoni i Viader, Carina Mejías Sánchez, Marilén Barceló Vereá, Santiago Alonso Beltrán, Paco Sierra López, Koldo Blanco Uzquiano, Montserrat Benedí i Altés, Jordi Coronas i Martorell, Trini Capdevila i Burniol, Gemma Sendra i Planas, Jaume Collboni i Cuadrado, Daniel Mòdol Deltell, Carmen Andrés Añón, Montserrat Ballarín Espuña, Alberto Fernández Díaz, Xavier Mulleras Vinzia, Alberto Villagrasa Gil, María Rovira i Torrens, Eulàlia Reguant i Cura, Pere Casas Zarzuela, Gerard Ardanuy i Mata i Juanjo Puigcorbé i Benaiges, assistits pel secretari general, el Sr. Jordi Cases Pallarès, que certifica.

Excusen la seva absència els Ims. Srs. Gerardo Pisarello Prados i Jaume Asens Llodrà.

Hi és present l'interventor municipal, el Sr. Antonio Muñoz i Juncosa.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència obre la sessió a les onze hores.

Es donen per llegides les actes de la sessió extraordinària i de la sessió ordinària, celebrades el dia 3 de maig de 2019, l'esborrany de les quals ha estat tramès a tots els membres del consistori; i S'APROVEN.

La Sra. PRESIDENTA dona la benvinguda a tothom a la que serà la darrera sessió de plenari del mandat.

A continuació sotmet a la consideració dels presents, en la mesura que siguin membres de la respectiva comissió, l'aprovació de les actes dels òrgans col·legiats següents, els esborranys de les quals se'ls han tramès amb anterioritat.

1. Aprovació de les actes següents:

Junta de Portaveus, sessió extraordinària de 26 d'abril i sessió ordinària de 30 d'abril de 2019.

Comissió de Drets Socials, Cultura i Esports, sessió ordinària de 19 de març de 2019.

Comissió d'Economia i Hisenda, sessió ordinària de 19 de març de 2019.

Comissió de Presidència, Drets de Ciutadania, Participació i Seguretat i Prevenció, sessió ordinària de 20 de març i sessió extraordinària de 10 de maig de 2019.

Comissió d'Ecologia, Urbanisme i Mobilitat, sessió ordinària de 20 de març de 2019.

Comissió conjunta de les comissions permanents del Consell Municipal de 15 d'abril de 2019.

Comissió no permanent del Consell Municipal d'estudi de la candidatura olímpica i paralímpica dels jocs d'hivern de Barcelona-Pirineus, sessió de 14 d'octubre de 2016.

Comissió d'estudi de les diferents solucions tècniques per aconseguir la connectivitat del transport públic per l'avinguda Diagonal, sessions de 8 i 15 de febrer de 2018.

Comissió no permanent d'estudi de la situació econòmica actual de Barcelona i de proposta de mesures extraordinàries de suport als sectors econòmics afectats, sessió de 13 de juliol de 2018.

Comissió especial de seguiment de l'aplicació de l'Ordenança de terrasses al districte de Ciutat Vella, sessió de 9 d'abril de 2019.

Comissió d'investigació sobre diferents actuacions de la gestió del període 2011-2015, sessió d'11 d'abril de 2019.

Comissió no permanent d'estudi sobre les diferents solucions urbanístiques i normatives en matèria d'habitatge, sessió de 30 de novembre de 2018.

Comissió no permanent d'estudi que analitzi exhaustivament els usos de la Zona Fòrum, sessió de 26 d'abril de 2019.

2. Aprovació de l'acta de la pròpia sessió del Plenari del Consell Municipal de 12 de juny d'enguany.

La Sra. PRESIDENTA saluda els membres del consistori en el que serà un ple especial, de comiats, atès que trenta regidors i regidores del Plenari del Consell Municipal no repeteixen després de les eleccions.

Tot seguit, obre un torn d'intervencions de comiat dels regidors i regidores que no seran presents en el proper consistori resultant de les eleccions municipals del proppassat 24 de maig, els quals diuen:

L'Im. Sr. Juanjo PUIGCORBÉ i BENAIGES:

“Tinc l'honor invers de començar la primera intervenció d'aquest darrer plenari, anomenat el 'plenari de la llàgrima', encara que penso que poques llàgrimes es vessaran avui, ja que arribem al final del mandat amb motius més que suficients per haver anat plorant pel camí. Ha estat un mandat difícil, ple de reptes, amb els nostres veïns colpejats pel terrorisme i colpejats, també, pels 'piolins'; amb uns plens farcits de conflictes, amb batusses internes i externes, fins i tot alguna ganivetada caïnita, i amb l'amarga i dolorosa constatació de veure com un dels nostres regidors més estimats continua injustament empresonat, preventivament i sense sentència.

No ha faltat de res, els números parlen per si sols, pleguem primer quatre, i després trenta dels quaranta-un regidors. Però, tot i així, estic absolutament convençut que totes i tots ens sentim absolutament orgullosos d'haver tingut l'honor de representar les nostres veïnes, i d'haver procurat en cada moment fer el millor possible per a aquesta meravellosa ciutat que és Barcelona.

Vull donar les gràcies al bon regidor Ardanuy, la bonhomia personificada, a les regidores de la CUP, la Maria, l'Eulàlia, la M. José i el Pere, amb qui he sintonitzat tants cops i en temes molt diversos. Crec que és una gran pèrdua no poder comptar amb ells el proper mandat. A les regidores i regidors del PP i de Ciutadans, que, malgrat la lògica divergència política, han mantingut un tracte personal excel·lent amb servidor; Carina, Marilén, Paco, Santi, Koldo, Xavier i els dos Albertos.

Vull destacar, també, l'amistat, la deferència constant i la professionalitat dels regidors i regidores del PSC, el Jaume, la Carme, la Montserrat i el Daniel.

Agrair l'ajuda i la mà estesa constant de la Trini i de la Gemma, del Jordi Castellana i de Jordi Fernández Cuadrench. També el respecte i la mà estesa permanents, tant aquí com a la Diputació, dels regidors i regidores del PDeCAT, la Maite, l'Irma, la Francina, la Sònia, la Mercè, el Jaume, el Raimond, el Jordi i, especialíssimament, l'alcalde Xavier Trias, un autèntic cavaller, mereixedor de tots els honors, com també s'ho mereix l'Alberto.

I, finalment, els meus cosins dels Comuns, la Janet, la Gala, la Laia, la Laura, la Mercedes, el Gerardo, el Jaume, l'Agustí el Josep Maria i l'Eloi, i la nostra alcaldessa, Ada Colau.

Hem estat molt, molt a prop, fins i tot alguns desitjàvem haver entrat al govern; precisament això que ara es presenta com la gran panacea, i que va ser rebutjada fa quatre anys per estúpids interessos partidistes, però que perdurarà en el record com el gran error històric.

Vull constatar que per a mi ha estat un grandíssim honor ser delegat de Cultura de la primera presidenta de la Diputació de Barcelona; però, sobretot, haver estat regidor de la primera alcaldessa, i presidenta de l'Àrea Metropolitana, que ha tingut aquesta meravellosa i privilegiada ciutat; una dona d'esquerres, valenta, amb empena i carregada de futur. Gràcies, alcaldessa!

Desitjo sort i encerts a tots els qui seguireu estant generosament al peu del canó.

Gràcies!"

L'Im. Sr. Gerard ARDANUY i MATA:

"Bon dia a totes i a tots.

Avui és el meu últim dia al Plenari; dotze anys, tres mandats, dos alcaldes i una alcaldessa. Voldria fer una menció especial, també, a l'alcalde Trias. Xavier, gràcies per la teva confiança en el projecte més important de la meva vida professional. Tot el meu respecte i admiració.

Dotze anys de treball i de col·laboració amb moltes persones i entitats, cosa que fa que no les pugui esmentar a totes en els dos minuts de què dispenso. Gràcies a totes elles, molt especialment als treballadors públics d'aquesta casa; també de l'IMEB, de l'Eixample i de Gràcia, dos districtes que m'estimo especialment. Sou tots un exemple per a la ciutat.

Gràcies als companys i companyes regidors i regidores, de qui he après molt al llarg d'aquests anys; també, als professionals dels mitjans de comunicació pel tracte que m'heu donat. Gràcies molt especials, igualment, a Joan Codina, Yolanda Bresco, Eugeni

Rodoreda i Carlos Domingo, que m'heu ajudat molt i molt en moments molt complexos i difícils de la meua vida política.

He après molt en aquests anys, he intentat fer bona política, i no sempre, suposo, me n'he sortit; sempre al servei de la ciutat. I m'atreveixo a suggerir a tots els qui continuareu en el futur consistori que continueu treballant per la Barcelona capital de Catalunya. Barcelona és la capital i necessita un govern fort i estable per afrontar els principals reptes de futur; reptes mediambientals, socials, per millorar la qualitat de vida dels qui vivim a Barcelona.

Generositat i humilitat són les condicions bàsiques per arribar a bones enteses i a bons acords per fer governs sòlids i forts. A l'hora de prendre aquestes decisions importants per al futur de la nostra ciutat, cal fer-ho possible. Per tant, desitjar-vos que aquests propers anys es regeixin per aquestes condicions.

Moltes gràcies a tots, i fins aviat.”

La Ima. Sra. Eulàlia REGUANT i CURA:

“Parlaré en nom de tot el grup municipal, que avui donem per acabats quatre anys d'acords i discrepàncies amb la majoria d'aquest plenari i amb el Govern, també, per com fer front a la marca Barcelona; aquesta marca Barcelona que expulsa les veïnes. Discrepàncies per com capgirar la ciutat per fer-la per a les veïnes i els veïns que hi viuen, i que necessiten una ciutat que estigui al seu servei, i no pas elles al servei de la ciutat i dels *lobbies*. Discrepàncies amb com n'eren de necessàries les municipalitzacions dels serveis públics. Però també punts d'acord en alguns aspectes; punts d'acord en polítiques per feminitzar aquesta ciutat, per fer front a un capitalisme patriarcal; en denúncia de la situació de vulneració de drets civils i polítics, en què, majoritàriament, aquest plenari s'ha posicionat. Avui, però, nosaltres abandonem aquest saló de plens, i hem de dir que el proper mandat no hi haurà cap força nítidament independentista que reivindiqui que la desobediència és la clau de volta de la ruptura amb l'Estat. Però tampoc no hi haurà cap força anticapitalista que confronti l'actual model de ciutat excloent i desigual, i pretengui capgirar-lo.

Això és una mala notícia per als interessos de les classes populars d'aquesta ciutat, i és una bona notícia per als poderosos i els *lobbies* econòmics.

És evident que nosaltres engegarem un procés de debat per continuar posant al centre les nostres propostes polítiques i per no abandonar del tot aquest saló de plens.

Però no podem deixar de dir que, més enllà dels números que han confirmat aquest saló de plens, la sortida del Plenari del Consell Municipal de la CUP - Capgirem Barcelona ja està tenint conseqüències visibles en les estratègies i els moviments que es permeten la resta de partits.

Nosaltres vam dir en campanya que hi érem, entre altres coses, per incomodar, per *tensionar*, per empènyer cap a l'esquerra i cap a opcions rupturistes; i, ara, el consistori està més escorat a la dreta i al neoliberalisme. Ho podem veure en els discursos i en les aliances que es proposen; i ens agradaria pensar que no, però, malauradament, ho veurem en les polítiques que es desenvolupin els propers anys.

Nosaltres continuarem destacant el nostre programa polític els propers quatre anys, no des d'aquí sinó des del carrer, reclamant que s'implementin propostes que considerem assumibles i urgents, recordant a tots aquells grups municipals que en campanya parlaven d'expropiar pisos, de fer front a la massificació turística, els compromisos en campanya perquè creiem que cal implementar propostes per guanyar

sobiranes enfront de l'emergència residencial, climàtica, de massificació turística o de precarització i, sobretot, de l'empobriment que pateix la classe treballadora a Barcelona. Ho farem incidint en tots els espais que puguem.

Aquí i avui ens comprometem a fer tot el possible per construir oposició popular al Govern municipal que es formi, sigui quin sigui. Una oposició popular que des dels carrers *tensiona* i confronti una marca Barcelona que tots els partits volen perpetuar amb més o menys maquillatge, alguns sent-ne hereus directes i altres indirectes.

I, des d'ara, fem una crida a totes les persones que comparteixen aquesta necessitat perquè aportin la seva visió i el seu granet de sorra.

Ens veiem amb qui vulgui al carrer, al davant o al costat i, sobretot, el 2023, no es preocupin que tornarem a ser aquí.”

L'Im. Sr. Alberto VILLAGRASA GIL:

“Seré breve. Hace cuatro años ya me despedí de este Consell Plenari, pero sí usaré un minuto para comentar que no solo este último año, sino en trece años he vivido unos momentos, con muchas personas; primero con mis compañeros de grupo municipal, empezando por el presidente del grupo, con todos los concejales que han estado durante estos trece años, acabando con Jordi Cornet, al cual envió un abrazo muy especial, y con el resto de concejales de grupos, i si nombrase a uno, seguramente me dejaría a otros, pero querría nombrar a Jordi Hereu, Jordi Casas, Carles Martí, Mercè Homs, Sònia Recasens, Marilén, y si me dejo alguno debe perdonarme, ya que hemos vivido momentos muy buenos y es lo que me llevo para casa.

Agradecer el trabajo a los técnicos y asesores del grupo Popular, pero también de otros grupos; a los funcionarios de la casa, especialmente a la Guardia Urbana, que en momentos complicados velaba por nuestra integridad física.

Y hacer una pequeña reflexión; yo creo que, al final, la política municipal es la más pura, es la esencia más pura de la política. Y seguramente por esa pureza y las complicidades que se crean en el mundo municipal, creo que sería bueno exigir que antes de ser diputado, cualquiera, se tiene que pasar por un ayuntamiento para llevar a un parlamento las complicidades que se crean en el mundo municipal.

La verdad es que ha sido un honor poder acabar este ciclo de muchos años en política en el ayuntamiento de Barcelona, donde yo crecí políticamente y también como persona. Ha sido un orgullo, un placer y un honor; y a los que vienen nuevos, desearles mucha suerte i muchos éxitos, porque su suerte y sus éxitos serán los de Barcelona.

Muchas gracias.”

L'Im. Sr. Xavier MULLERAS VINZIA:

“En este hemiciclo, donde tantas veces hemos discutido de política municipal, hoy hablaré de mí, de mi vida política, personal i municipal. Porque hoy finalizo mi vida política pública, en este hemiciclo y en este momento, para volver a la empresa de la que salí hace doce años para ser concejal, y porque creo firmemente que ese es uno de los deberes de toda persona que se quiere dedicar a la política: saber que la política siempre ha de ser una actividad temporal, y que al final llegará un día en que deberás volver a tu actividad privada. Creo que es muy importante que todos lo tengamos en cuenta, yo, como mínimo, he procurado tenerlo en cuenta.

Solo se me ocurre una palabra: gracias; gracias, primero, a mi familia, a mis dos hijas, Alejandra y Eugenia, que cada día me dan fuerzas para seguir adelante; que hace poco me han enviado un corazón de esos que tanto nos gusta recibir en el *whatsapp*. Gracias a

mis padres, a mi padre que me inició en esto de la política; gracias a mi madre, que me dejó al principio de ser yo concejal, pero que me ha acompañado durante todos estos años. Y gracias a los que me habéis acompañado en esta aventura; Alberto Fernández, a quien conocí hace treinta tres años. Me fui a afiliar cuando tenía dieciocho años al Partido Popular, y a los pocos días le conocí y, desde entonces, hasta ahora. Nunca imaginé, la verdad, que llegaría a estar doce años como concejal en este ayuntamiento, y que trabajaría tanto y tan intensamente a su lado.

Gracias a Ángeles Esteller, que nos acompaña hoy en la tribuna de invitados, y que también es responsable de que haya estado doce años aquí, porque vosotros conocéis su insistencia; tres veces vino a insistirme para que aceptara en las primeras elecciones ser concejal.

Doce años con tres alcaldes, que han sido muy diferentes, con el alcalde Hereu, el alcalde Trias y la alcaldesa Colau, tres alcaldías que me han marcado, y siempre he tratado de hacer oposición de forma leal y constructiva, siempre en defensa de los intereses de la ciudad.

Crec fermament que la millor manera de fer política és la política municipal, la de més proximitat, la que més ens apropa als veïns i, de veritat, és la política que més omple a una persona que es vol dedicar a això de la cosa pública.

Son muchas las personas que nos han ayudado, que me han ayudado en esta trayectoria; mis compañeros concejales, hoy representados por los Albertos; evidentemente no puedo citarlos a todos; los consellers de distrito, los técnicos, Miriam Casanova, que también hoy me acompaña aquí, con la cual hemos pasado tantas y tantas horas mirando cuentas y facturas de este ayuntamiento; nuestra ventana al mundo, Juan, Rocío e Isabel, que nos acompañan siempre desde prensa y que hacen que nuestro trabajo llegue a todas partes. A todos los funcionarios y personal del Ayuntamiento, a la Guardia Urbana, a los escoltas que nos han acompañado y nos han protegido durante tanto tiempo; al parque móvil, a Protocolo, a las señoras que mantienen limpio siempre este ayuntamiento y que son grandes amigas del grupo Popular.

Miren, la vida es un camino donde todo son etapas, y hoy mi etapa como concejal llega a su fin; me voy con la cabeza bien alta, con la mochila cargada de emociones, de experiencias, de vivencias, de alegrías y de tristezas y, sobre todo, con la satisfacción del deber cumplido. Orgulloso de mi pasado, respetuoso con mi presente y esperanzado con el futuro. Porque siempre hay que mirar adelante, y a una etapa siempre le sucede otra. Hoy os deseo a todos, y sobre todo a Barcelona, que tengáis un buen camino; yo seguiré el mío, trabajando por Barcelona allá donde la vida me lleve. Gracias Barcelona, gracias a todos y hasta siempre Barcelona, *fins sempre Barcelona.*”

L’Im. Sr. Alberto FERNÁNDEZ DÍAZ:

“Que hoy ponga fin a mi ya larga etapa municipal no significa que deje mi compromiso barcelonés. No quiero decir que todas las iniciativas que presentaba a través de la Secretaria General las vaya a presentar ahora a través del Registro General como un barcelonés de a pie.

En cualquier caso, quiero dejar constancia de que mi compromiso barcelonés sigue intacto; porque no hace falta ser concejal para servir a la ciudad a la que tú quieres, y es evidente que lo voy a seguir haciendo en la Asociación del Consell de Cent, también una asociación barcelonesa que quiero promover porque es la forma que, con toda la modestia del mundo, creo más indicada para poder ir devolviendo a mi Barcelona todo lo mucho que me ha dado. Una Barcelona en la que nací, crecí, en la que me eduqué, me formé, en la que ejercí la abogacía, en la que me casé, y como no puede ser de otra

manera, me casé con mi vecina del octavo y, como en la película, yo era el vecino del quinto, es decir, todo queda en comunidades de vecinos, y ya se apuntaba esta vocación municipal. En esta Barcelona que tanto quiero han nacido mis tres hijos; y, por tanto, Barcelona ha marcado mi vida y la va a seguir marcando, no ya como concejal, es cierto, pero sí como barcelonés que me siento y, además, voy a trabajar con toda intensidad.

Miro atrás y solo tengo buenos recuerdos; la verdad es que dicen que en política hay malas experiencias, y seguramente las hay, pero yo tengo la filosofía de quedarme siempre con lo bueno, y solo tengo buenos recuerdos, de mis propios compañeros, de mi secretaria, que me ha sufrido, de los asesores, los compañeros de prensa, mis compañeros concejales en el Ayuntamiento de Barcelona a lo largo de los mandatos en que he presidido el grupo Popular; personas muy concretas y entrañables para mí, que son Javier Mulleras y Ángeles Esteller, porque nos conocimos siendo unos críos —todavía lo seguimos siendo, pero antes lo éramos más—, en la universidad, formamos un sindicato universitario, y ahí empezamos a demostrar algo que dicen que es imposible en política, que lealtad y amistad en política son inconcebibles; pues no, con Ángeles y Javier la amistad y la lealtad son plenamente compatibles.

Y en aquellos en que empezamos en la universidad, conocí también a otra persona, se llama Joaquim Forn. Estábamos en un sindicato, Javier era claustral, Ángeles y yo también formábamos parte, y él formaba parte, junto a otras personas, del sindicato universitario CNEC; de allí nos conocimos, y discrepábamos enganchando carteles y hacíamos nuestras pancartas.

Cuando veo la situación en que se encuentran algunas personas, la situación de controversia en que se encuentra la sociedad, miro atrás y recuerdo aquellos tiempos; y me gustaría que todos hiciéramos un ejercicio de responsabilidad en favor de la convivencia. Es evidente que todos tenemos que asumir las consecuencias de nuestros actos; pero tenemos que hacer un esfuerzo para dar por superada esta situación. Y, evidentemente, no diré que cualquier tiempo pasado fue mejor, pero, en el tema de la convivencia, yo quiero aquella convivencia en la vida política que viví en los años ochenta, noventa, los dos mil, en que algunos hablaban de forma despectiva de la vieja política. Yo sigo creyendo que aquella vieja política, aquella convivencia que forjamos gracias a la Constitución, gracias al Estatut, gracias a valorar lo que nos unía y no lo que nos discrepaba, nos ha servido para forjar muchas cosas que no podemos dejar perder.

Creo, también, que es obligado reconocer la valía personal y profesional del personal al servicio de la corporación, del secretario general, del interventor, de todas las personas que en nuestro ayuntamiento hacen realidad que sea un referente de eficacia en sus distintos ámbitos. A la Guardia Urbana, en este caso permítanme que haga un apunte a la unidad de protección, a los escoltas, que durante todos estos años han sido mi sombra, han velado por mi seguridad y, en más de una ocasión, me han librado de alguna buena y, por tanto, mi reconocimiento a la profesionalidad.

Dicen que nadie nace aprendido, y yo aprendí en este ayuntamiento, que es escuela de ciudad y ha sido también escuela municipal. Recuerdo aquellos primeros concejales que hicieron posible la Barcelona que hoy conocemos, y que no eran de mi formación política. A veces, cuando reviso y recuerdo esa alineación, cual de equipo de fútbol se tratara, te das cuenta de la magnitud de las personas, de sus trayectorias y, también, de la obra forjada que dejaron en el ayuntamiento; Marta Mata, M. Aurèlia Capmany, Serra Martí, Ainaud de Lasarte, Eulàlia Vintró, Mercè Sala, y tantas y tantos otros que, pasado el tiempo y, quizás, la propia ciudad, se han ido olvidando, pero que hicieron posible la Barcelona que es hoy; como los cinco alcaldes con los que he sido concejal en las dos

etapas en que he formado parte del consistorio. De un Pasqual Maragall, del cual puedo recordar su pasión por Barcelona y su tenacidad, como se demostró con el éxito de los Juegos Olímpicos; con Joan Clos, que, como alcalde, hizo la transformación de los servicios municipales y de la propia organización municipal, de la que hoy nos seguimos beneficiando, y que como teniente de alcalde puso las bases de lo que debía ser Ciutat Vella y que hoy, lamentablemente, tendremos que volver a recuperar; Jordi Hereu, la apuesta por los barrios; de Xavier Trias su diálogo, su capacidad dialogante a pesar de nuestras discrepancias en ocasiones y su bonhomía. Y de usted, Sra. Colau, a pesar de la distancia ideológica y de gestión, creo que hemos sido conscientes, usted también, de que las discrepancias y las distancias ideológicas nunca nos deben llevar a la ruptura, porque tenemos todos la obligación de preservar algo tan valioso como es la convivencia.

Y voy finalizando. Creo que en Barcelona debemos ser capaces todos de trabajar más allá de las siglas; y eso que parece el desiderátum de una despedida lo hemos hecho realidad muchas veces en esta ciudad. Y si lo hemos hecho antes, por qué no volverlo a hacer ahora. Ha sido la Barcelona de los grandes consensos, que si bien no se valoraron en su momento, ahí están; es el legado que dejaremos a nuestros hijos y nietos. Los grandes consensos de la Carta municipal, de la cual fui ponente en sus dos etapas, con Ernest Maragall, con Miquel Roca; con Pepe Cuervo, los grandes consensos de los Juegos Olímpicos, y de la Fira.

Hemos estado unidos, cuando otros estaban divididos, ante la adversidad terrorista, bien de ETA o el terrorismo jihadista. Y creo que tenemos que hacer realidad este sobrenombre que damos al Ayuntamiento, todos le llamamos coloquialmente la Casa Gran. Así pues, la casa es *gran* y, por tanto, cabemos todos; y debemos ser capaces de unir lo que hoy por hoy la independencia separa.

Dejemos atrás viejas y nuevas políticas para poner el acento en la única política que es buena: sí al diálogo y al acuerdo; dejemos atrás tanta gesticulación y tanta confrontación; recuperemos el valor de la palabra dada; trabajemos con perspectiva, con horizonte y dejemos atrás el permanente cortoplacismo.

Por qué no recuperamos el valor de la serenidad ante tanto ruido que, en demasiadas ocasiones, ahoga la propia racionalidad? Y perseveremos en el factor humano, en las relaciones de las personas que nos permiten, sobre todo si no se hacen cosas innecesarias, llegar a acuerdos o modular nuestras discrepancias.

Estas son algunas de las reflexiones en voz alta que yo quisiera trasladar, insisto, no como despedida, porque para mí es un punto y seguido en mi etapa barcelonesa.

Y ahora sí, para finalizar, me gustaría desear a todos los compañeros y compañeras concejales que vais a continuar en el próximo mandato, y a aquellos y aquellas que tomarán posesión el próximo sábado, desearles toda la suerte en su nuevo cometido porque su suerte y aciertos serán los éxitos de Barcelona.

Muchísimas gracias.”

L’Im. Sr. Daniel MÒDOL DELTELL:

“Si aquest ja és un moment complicat pel comiat que suposa, fer-ho després de l’Alberto ja és *tremendo*, perquè, com saben, és el meu heroi, qui millor parla d’aquest Plenari. Per tant, miraré de ser breu.

Per als qui no hem estat mai polítics i hem passat aquests quatre anys aquí, us he de dir que han estat apassionants, hem après molt, i hem mirat d’aportar el nostre coneixement i experiència previs per mirar de millorar, si és possible, encara més aquesta casa.

El fet de pertànyer a aquesta promoció —jo en dic promoció— 2015-2019 ha estat tot un orgull, i el fet que trenta-un, em penso que som, ens llicenciem és una bona nota; i als que repeteixen dir-los: ‘*Si se puede*’, i que d’aquí a quatre anys es podran llicenciar també. Efectivament, estem a la política per servir-la; ha estat tota una experiència. Crec que tots us sentiu estimats i especials a la vostra manera, però, evidentment, no puc deixar de parlar de Jaume Collboni, que és qui em va permetre iniciar aquesta aventura; agrair-li la confiança, i agrair la confiança i la paciència de tot el Grup Socialista, que la veritat és que m’ho ha posat molt fàcil durant aquests quatre anys; m’han fet entendre moltes coses. Sempre dic que vaig començar com a progre a la política, i acabo com a socialista convençut gràcies a la vivència d’aquests quatre anys. Les regidores m’han fet de profes i de mares; estic veient la Gemma i l’Albert, que crec que és la primera persona que després de la meva mare m’ha renyat més vegades — encarregada de comunicació— perquè he tingut l’estranya habilitat, es veu, de generar titulars quan no tocava. I també destacar la Mari i la Laia, que també han estat les meves companyes durant tot aquest temps. Dir-vos que ha estat un plaer, i que seguiré els plenaries per televisió a partir d’ara, i que espero retrobar-me en el futur amb tots vosaltres. Gràcies.”

La Ima. Sra. Carmen ANDRÉS AÑÓN:

“Avui tanco un període de dotze anys com a regidora de l’Ajuntament de Barcelona i vull aprofitar per agrair aquest immens honor, i fer-ho d’una manera més personal que no política, perquè, al final, els polítics són persones, i els regidors crec que no deixarem de ser-ho mai per molt que acabem els nostres mandats.

El primer agraïment el vull fer als meus pares, perquè em van posar Barcelona al camí, i sempre em van encoratjar a traspassar totes les portes que aquesta magnífica ciutat m’anava obrint a la vida.

També vull agrair al meu partit que, no és un tòpic, sinó unes paraules d’Allende, per a mi és casa i és escola; i, especialment, a la meva federació de Barcelona, a la meva agrupació de Nou Barris i també la de Sant Andreu per haver-me confiat la responsabilitat i l’honor gran de representar-los al consistori.

Vull agrair a la meva família, al meu marit, als meus fills, tot el temps que han passat amb mi a l’Ajuntament, i tan intensament com han viscut grans esdeveniments de la ciutat; pel seu suport incondicional tothora, en aquestes absències, de vegades tan sonores, que tenim els regidors i regidores de casa nostra.

Agrair els continus consells de Luismi, que sempre em recordava dos bons consells de dos regidors d’aquest ajuntament; un de Pepe Cuervo, ‘els veïns mai no són els enemics’, i un altre de Santiburcio, ‘estàs fent el que és just?’, que sempre han estat la meva guia per prendre decisions.

Vull agrair als regidors i regidores de totes els grups polítics que haguem pogut fer política des del diàleg, des del respecte, la cordialitat en la discrepància; i, en especial, als portaveus d’aquest últim mandat, amb un record molt especial a Joaquim Forn, que em va ensenyar moltes coses, però, sobretot, com fer pactes sense que es noti.

Vull agrair a tot el personal de l’Ajuntament la seva ajuda durant tots aquests anys, a la Secretaria, als gerents, directius, tècnics, personal administratiu, personal de suport, de serveis, protocol, xofers i, en especial, als meus companys i companyes del grup municipal; també a tots els barcelonins i barcelonines, que moltes vegades m’han

confiat històries de vida que han volgut compartir amb mi, i que sempre estaran en el meu record.

Vull donar l'enhorabona als nous regidors i regidores; desitjar molts encerts a l'alcalde o alcaldessa; bon futur al meu grup municipal i, en especial, a Jaume Collboni, perquè pugui fer realitat els somnis socialistes per a la ciutat de Barcelona. I bon futur també als qui marxem, i de ben segur que ens retrobarem per la ciutat.”

La Ima. Sra. Trini CAPDEVILA i BURNIOL:

“Primer de tot, vull donar la benvinguda i agrair a Ernest Maragall que avui m'hagi vingut a fer companyia; gràcies, Ernest, per ser-hi.

Avui molts de nosaltres marxem de l'Ajuntament; avui és l'últim dia que ocupem aquesta cadira tan bonica, però tan, tan, incòmoda. Amb això, entenc que estem tots d'acord.

De fet, en aquesta sala de plens hem viscut moltes hores de feina, i hi hem viscut grans moments; moments feliços, en què hem pogut entre tots, i unànimement, aprovar una proposició presentada per qualsevol dels grups municipals, o poder signar una declaració institucional tots els grups. I hi hem viscut, també, moments extremadament dolorosos per la situació tan greu que vivim des de fa gairebé dos anys, en què hem tingut i tenim els nostres companys tancats injustament a la presó. Situació política que continuarà sent greu des del punt de vista democràtic fins que tots els presos polítics siguin alliberats i puguin tornar a casa tots els exiliats i exiliades.

Un record molt i molt especial avui per al nostre company regidor Joaquim Forn, a qui tindrem ocasió d'abraçar el proper dissabte, però que al cap de poques hores haurà de tornar, malauradament, a la presó.

Recordo molt especialment el ple de març de 2018, en què havent començat la sessió, ens arriba la notícia de la marxa a l'exili de la nostra secretària general, Marta Rovira. Alcaldessa, no li agrairé mai prou aquella interrupció per refer-nos de la notícia tremenda que acabàvem de rebre.

Avui, jo dic adéu a quatre anys de la meva vida; quatre anys que he dedicat a aquesta ciutat, i en què el grup d'ERC em va fer el millor regal que he rebut a la vida, confiar en mi i proposar-me fer de regidora.

I dic que va ser un regal perquè jo, des de molt jove, he tingut una història d'amor, la tinc encara i la tindrè, amb la meva ciutat. Des de molt jove vaig treballar al moviment veïnal del meu barri, l'Esquerra de l'Eixample; després vaig entrar en política, vaig tenir l'honor de fer, durant sis anys, de consellera de districte a l'Eixample i, finalment, va arribar aquest regal tan preuat de tenir l'honor de fer de regidora de l'Ajuntament de Barcelona.

Han passat quatre anys de la meva vida que he dedicat a Barcelona i als seus veïns i veïnes; quatre anys en què juntament amb els companys i companyes regidors del grup d'ERC hem fet tot el possible per millorar aquesta ciutat. Personalment estic molt satisfeta de la feina que hem fet.

Sempre he estat al costat dels veïns i les veïnes; els problemes de la gent els detectes i els coneixes sent al seu costat; al costat de les entitats.

Què passa amb el comerç de Barcelona i quins són els seus problemes es detecta estant al costat de les entitats comercials; els problemes dels diferents barris de la ciutat els detectes estant al costat de les entitats veïnals. Quins són els problemes de la gent gran a Barcelona? També es detecten estant al costat de les entitats que treballen amb gent gran.

I així ho he fet, amb dedicació molt especial al Districte de l'Eixample, d'on he tingut l'honor de ser la presidenta, i al Districte de Sant Martí de Provençals, d'on he estat regidora adscrita.

A partir d'ara comença per a mi una nova vida, i intentaré gaudir tant com pugui de la meva jubilació amb la família i els amics. Però espero que, passats els primers mesos de descans, d'una manera o altra continuaré treballant per la meua ciutat. I ha molta, molta, feina per fer.

Per acabar, el capítol d'agraïments, com no pot ser d'altra manera. Em permeto començar per un de molt personal; tot el meu agraïment al meu marit, al Toni, per la seva paciència, el seu suport, per aguantar el meu mal humor quan arribo a casa cansada; per aguantar, i això té molt mèrit, tots els plenaris de l'Eixample i de Sant Martí fins al final; per estar al meu costat, pel seu amor incondicional. Toni, gràcies.

El meu agraïment al meu partit, ERC, que, com deia, fa quatre anys va confiar en mi; als meus companys regidors, a tots els consellers de districte, molt especialment als de l'Eixample i de Sant Martí, que són amb els qui he treballat *colze amb colze*. Moltes gràcies a totes i tots per la vostra feina. Als companys assessors del grup municipal que tant m'han facilitat la feina, gràcies Dolors, Marta, Jordi, Josep Maria, Carlos, Xevi i Xavi; a les meves estimades *secres* per la seva feina impecable, moltes gràcies Anna Escayola per estar pendent de tot i per ajudar-me tant.

I també vull expressar el meu agraïment als regidors i regidores dels diferents grups polítics, i malgrat que amb molts estem als antípodes ideològicament parlant, en allò personal sempre hem tingut un bon tracte.

També he tingut un bon tracte amb el meu company Juanjo Puigcorbé i vam compartir, mentre va ser al grup, bones estones.

I, finalment, tots els treballadors i treballadores de la casa, que en són moltíssims, i no me'n vull descuidar cap, moltes gràcies a totes i tots.

Finalment, vull fer una reflexió en veu alta. Senyora Colau, l'altre dia li deia a l'ascensor, on ens vam trobar, fem junts un govern fort i progressista. Fem-ho, no hi ha excuses, siguem valents, siguem honestos; és l'opció més lògica, som d'esquerres, Sra. Colau, som republicans. Que el Sr. Valls no decideixi l'alcalde de Barcelona; el seu vot, vostè ho sap, no serà gratuït.

Ara sí, acabo; deixeu-me que m'acomiaï com vaig començar el dia que vaig tenir l'honor de conduir la cerimònia de constitució del nou ajuntament de Barcelona com la regidora de més edat. Vaig dir aquella vegada i ho dic ara: visca Barcelona! I visca Catalunya lliure!"

L'Im. Sr. Koldo BLANCO UZQUIANO:

“Para mí ha sido un gran honor poder servir a la ciudad y poder representar a los barceloneses en este consistorio.

Como ha dicho antes la alcaldesa no es del todo una despedida, más bien un hasta pronto o un hasta luego; espero poder seguir trabajando, desde otros ámbitos, pero de la misma manera, defendiendo mis ideas, las ideas de mi partido, que es a quien lo debo todo en política; con el mismo rigor y la misma coherencia con que he intentado hacerlo durante todo este tiempo.

Quisiera destacar, sobre todo, un aspecto; estoy muy agradecido por la experiencia de haber estado en esta institución, pero de lo que estoy más agradecido es del trato que he podido tener, en general, con los representantes de todos los grupos municipales, con los regidores, con los asesores, consellers, también con el personal, los empleados municipales. Porque creo que esto es muy importante; los cargos públicos tenemos una

gran responsabilidad, tenemos que dar ejemplo, defender siempre la convivencia, garantizar que todas las opiniones, todas, se puedan expresar libremente y, al mismo tiempo, que el debate político, la discusión sobre las ideas, que el enfrentamiento dialéctico sea siempre compatible con el más escrupuloso respeto hacia las personas. Estoy contento y satisfecho porque, salvo casos excepcionales, esto ha sido así siempre y con todos. Quiero agradecer especialmente a la alcaldesa el trato amable que tuvo el día de la investidura conmigo y con los compañeros que estaban allí presentes. Por todo ello, simplemente decir a los que se quedan: mucha suerte, muchas gracias a todos y hasta pronto.”

L’Im. Sr. Santiago ALONSO BELTRAN:

“Para mí ha sido un honor y una gran responsabilidad poder servir a los barceloneses como concejal de este ayuntamiento. Ha sido una experiencia vital única, intensa y muy enriquecedora; y, por eso, en este momento de despedida, solo tengo palabras de agradecimiento a los ciudadanos que nos dieron su confianza en el 2015 con sus votos; agradecimiento a todos los trabajadores municipales, excelentes profesionales por los que me llevo una excelente imagen de esta institución; agradecimiento a todas las entidades de vecinos que trabajan y luchan por construir una Barcelona mejor; agradecimiento a todos los concejales de todos los partidos políticos, porque creo que a pesar de las diferencias políticas siempre ha primado el respeto y el diálogo, y de esta manera lo he vivido yo. También agradecimiento a mis compañeros del grupo municipal, a los concejales, a los consejeros de distrito, a todos los asesores, a los militantes, porque siempre me he sentido muy apoyado por todos mis compañeros y he aprendido cosas de todos ellos. *Vull acabar amb un desig per als nous regidors, i és que confio que tinguin molt èxit en el seu treball, que siguin capaços de superar les polítiques partidistes y que puguin afrontar els grans reptes de futur de Barcelona, i els que tenim en aquest món global i tremendament complex.* *Desitjo molta sort a tothom, i moltes gràcies.*”

La Ima. Sra. Carina MEJÍAS SÁNCHEZ:

“Dicen que no hay mayor honor para un político que ser concejal de su ciudad, y yo he tenido el honor de serlo en dos ocasiones. Hace cuatro años comenzamos este camino con la firme voluntad de entrar en el Ayuntamiento de Barcelona, y la confianza de los barceloneses nos situó a Ciudadanos como la tercera fuerza política de este consistorio. Con nuestro trabajo logramos entre todos que un partido que no había tenido nunca representación municipal se convirtiera en una referencia para muchos barceloneses. No han sido años fáciles, han sido años difíciles en los que la confrontación política ha alejado muchas veces a este ayuntamiento de servir a los barceloneses, que es su verdadera función. Pero nosotros insistíamos, y en cada pleno, en cada comisión hemos trasladado la voz de los vecinos, aportado soluciones, hemos contribuido con nuestras propuestas a hacer de esta ciudad, de sus distritos, de sus barrios, un lugar mejor, o eso pretendíamos. Agradezco mucho la oportunidad que se me da de despedirme públicamente en este plenario de todos los regidores de esta casa; y quiero dirigirme especialmente a los que han formado parte de la Comisión de Economía, que he tenido el honor de presidir, y con

los que he tenido una relación curiosa, bastante curiosa de definir porque ha habido de todo; ha habido debate, controversia, complicidades y abiertas discrepancias. Pero más allá de la distancia ideológica y desafortunados desencuentros, algunos convertidos en virales en las redes, quedan las personas; y yo quiero dirigirme a cada una de ellas.

Nada hubiera sido lo mismo sin la perseverancia en la convocatoria de comisiones extraordinarias por cualquier razón de Sònia Recasens; ella siempre tenía un motivo para obligar-nos a venir de nuestras vacaciones de Semana Santa o de Navidad para convocar una comisión extraordinaria porque algo urgente tenía que debatir-se. Y en esas comisiones extraordinarias nada hubiera sido lo mismo sin los alegatos interminables, y siempre rigurosos, de Javier Mulleras; él tenía que decir siempre la última palabra.

No hubiera sido lo mismo sin la vehemencia en la defensa de los mercados municipales de esta ciudad de Raimond Blasi; sin la cordialidad y el minucioso trabajo de control de los tributos de Montse Ballarín; sin la simpatía a raudales, a pesar de lo que ella defiende, de Trini Capdevila; es imposible no quererla.

Como también se hace apreciar el tesón de Agustí Colom, que, aunque muy alejados ideológicamente, debo reconocerle su cordialidad, siempre, su disposición a explicarse y a dar la cara por muy difíciles que fueran las cosas.

Y aunque muchos crean que me voy a olvidar, no, no me voy a olvidar de Gerardo Pisarello. Con él llegaba siempre la polémica, y por mucho que se ausentara —como hoy—, siempre estaba presente.

Pero ha habido más en estos años de legislatura, y tengo que hacer una mención especial a las chicas del barrio, Mercedes Vidal, Laia Ortiz y Janet Sanz, que son las chicas de mi barrio, y es que ser de Sant Andreu no es cualquier cosa, imprime carácter. Y quiero referirme especialmente a Janet Sanz, con quien he compartido divertidas sobremesas en las que tan pronto intentaba convencerme de la conexión del tranvía, como de que había que pintar un sol en la plaza Francesc Macià. Ya les digo, lo de Sant Andreu no es cualquier cosa.

Pero también quiero recordar a otros concejales con los que hemos tenido algunas cuestiones bastante especiales; la batalla del agua con Eloi Badia, o la simpatía del concejal Daniel Mòdol en sus consideraciones, como arquitecto, sobre la Sagrada Familia; creo que será inolvidable.

Quiero dirigirme también a los presidentes de grupo; a Xavier Trias, a quien conozco hace ya muchos años, un hombre comprometido con esta ciudad, es una persona amable, cercana, pese a las difíciles circunstancias que hemos vivido estos años; creo que él siempre ha intentado mantener unas buenas relaciones, y yo se lo quiero agradecer.

A Montse Benedí, que era la Srta. Rottenmeier del Distrito de Sant Andreu, siempre controlando los tiempos, y la verdad es que los concejales se lo agradecíamos mucho, ya que evitaba que aquello se dilatara en el tiempo más allá de la hora de la cena. Ella ha sido siempre una mujer rigurosa, neutral en sus apreciaciones en el Distrito de Sant Andreu, y también se lo quiero agradecer.

A Jaume Collboni, con el que he compartido muchas cosas estos años. Ha sido un adversario leal y comprometido, y a quien considero un amigo.

Y, como no, a Alberto Fernández, que creo que hoy ha demostrado que es el concejal que más y mejor conoce esta ciudad, el que más sabe de Barcelona. Pero, sobre todo, lo que quiero resaltar de Alberto es que es un hombre firme en sus principios y en sus convicciones.

Y, a la alcaldesa, que ya me pierde de vista, pero creo que no por mucho tiempo. Al escuchar sus discursos, muchas veces me preguntaba cómo puede ser que dos mujeres piensen tan diferente; todo lo que usted planteaba a mí me parecía discutible, la verdad, y en muchas ocasiones, la manera de gestionar y de entender Barcelona me sorprendía;

y pensaba: ¡pero si somos dos mujeres que hemos nacido y crecido en la misma ciudad! Creo que es una lástima que no hayamos aprovechado para acercarnos más, para dialogar más o para entender mejor las cosas de Barcelona. Y, en estos momentos, lo que me resta es desearle mucha suerte en lo personal, no tanto en lo político, y quizá en el futuro podamos entendernos mejor en otras cosas.

Y, por último, a mis compañeros, con los que he compartido una intensa experiencia en la que hemos vivido buenos y malos momentos, trabajo y esfuerzo; una experiencia de esas que creo que no se olvidan nunca.

Quiero agradecer a cada uno de vosotros vuestra implicación, también a los *consellers*, que hoy nos acompañan, y vuestro compromiso estos años que he estado al frente del grupo municipal en Barcelona. Ha sido un honor dirigir este grupo, me siento orgullosa de la labor hecha, del trabajo por Barcelona; y por eso quiero desear muchos éxitos a los concejales que permaneceréis trabajando aquí, y quiero pedir que permanezcáis firmes en la defensa de nuestros principios democráticos y de nuestras convicciones. Hemos sido los que hemos mantenido siempre la defensa de la libertad, de la igualdad y de la unión. No renunciéis nunca a ninguno, por nada, no los olvidéis nunca.

Y también quiero, finalmente, despedirme del personal del grupo municipal, de los asesores, de mi jefa de gabinete, de los técnicos; y, igualmente, de los servicios de la casa, de los funcionarios, de la Secretaría, de la Intervención, del secretario, que tanto nos ha ayudado con nuestras dudas, con nuestras equivocaciones. Sin todos ellos hubiera sido imposible desempeñar nuestro trabajo.

Pero quiero dedicar una mención especial a la Guardia Urbana, y sobre todo, a la unidad de escoltas, a los que me une un sentimiento de admiración y de gratitud desde hace muchos años, y que permanecerá siempre.

Y a todos los barceloneses; ha sido un honor servir a Barcelona, y en el futuro lo seguiré haciendo allí donde esté.”

L’Im. Sr. Raimond BLASI i NAVARRO:

“Molt bon dia a tothom.

La veritat és que he intentat escriure unes quantes vegades les paraules per dirigir-me al Plenari i a les persones que ens acompanyen avui, i no sé ben bé per on començar.

Fa dotze anys, vaig estar a punt de perdre’m el casament de la meva germana per la constitució del Plenari, i vaig plorar.

Avui, probablement, no hauria de ser aquí, la meva dona, que està arribant, tenia metge, estem esperant una nova criatura, i l’hauria d’haver acompanyat. I, precisament, la política, el càrrec, ens fa, massa sovint, deixar de banda allò que dona sentit a les nostres vides i, sens dubte, a la feina que intentem desenvolupar.

I tenia raó quan li he dit que tindriem temps d’arribar avui aquí. En tot cas, la vaig conèixer aquí, la meva dona; i és la manera de començar agraint a la família, a les amistats, al meu pare, que no hi és i no ho ha vist, el que he pogut ser i, sens dubte, espero continuar sent, un exemple del qual les persones es puguin sentir orgullosos. Agrair-vos les paraules que ja hem sentit, i per això avui em sap greu anteposar el meu càrrec, i constatar algunes absències.

Gràcies, i no vull deixar-me ningú; perdó, i tampoc no vull deixar-me ningú, des d’un veí o una veïna fins a un col·laborador, de qui em sé el nom i de qui no, dels qui ens acompanyen i els qui no, dels qui hi són i d’aquells que malauradament ja no hi són. Gràcies a CiU, que em va fer confiança en el seu moment per ser conseller municipal a

l'Eixample, l'escola de formació que desitjaria que tots els regidors i regidores haguessin pogut tenir.

També, gràcies per la confiança el 2007, el 2011, el 2015 d'incloure'm en una llista i acabar sent escollit regidor.

Ho hem escoltat aquí, aquest mandat no ha estat senzill, complex, i no han estat tampoc fàcils i senzills els vuit anys anteriors.

La política, des del meu punt de vista, està en crisi; sens dubte, ha esdevingut un problema i no una solució quan hauria de ser al revés. I si no es creu ni es respecta la institució, tampoc no anem bé. Les eleccions i la política tampoc sempre són justes i, sobretot, hem d'aprendre a saber guanyar i perdre, a saber governar i a fer d'oposició. I, si ho aconseguim, sens dubte les coses funcionen. I, a més, la política municipal és la de trinxera i hauria de ser, una vegada més, l'inici del canvi.

Dedicar-se a la política, cosa que ara s'ha desprestigiada una mica, és, sens dubte, un servei públic i, en tot cas, és temporal; avui es nota, és un punt i a part, un punt i final o un punt i seguit; i no és una propietat i val la pena que ho tinguem present.

Uns agraïments ràpids i vaig acabant; gràcies a Joan Puigdollers per ensenyar-me què és la institució i el respecte als treballadors i treballadores de la casa; gràcies, també, a la Maite, per ensenyar-me a trepitjar el territori i el teixit associatiu; gràcies a Xavier Trias per ensenyar-me què és ser un bon alcalde i un bon regidor de govern, i també aquelles famoses tres hacs: humilitat, honestat i humor; i confio poder recuperar, aviat, l'humor. Com s'ha dit, el comerç, els mercats, el teixit associatiu, la participació, els joves, els bombers, els parcs i jardins, l'urbanisme, l'Eixample, Sarrià - Sant Gervasi, Sant Andreu, Sant Martí, Nou Barris, el conjunt de la ciutat i de la seva gent, també l'àrea metropolitana i l'extingit Consell Comarcal, ja formen part de mi, i seran inseparables.

Mirar enrere i veure tot el que hem fet, el que hem viscut; però, sobretot, mirar endavant i veure tot el que podem fer, tot el que podem viure i tot el que podem fer plegats.

Aquest és el repte que tenim per endavant, siguem on siguem: treballar per una societat sens dubte més justa i per una ciutat millor.

Moltes gràcies a tothom, molta sort, molts encerts.

Visca Barcelona, i visca Catalunya lliure!

La Ima. Sra. Mercè HOMS i MOLIST:

“Un estat d'ànim, un desig i un superagraïment. Un estat d'ànim és que estic superfeliç, evidentment, amb una felicitat que no és plena mentre el nostre país i la nostra ciutat tinguin presos i exiliats, i us diré per què: em sento absolutament honorada d'haver estat dotze anys regidora d'aquesta ciutat, molt agraïda, i d'haver-ho fet en el millor districte de la ciutat, Ciutat Vella. He intentat fer tot el que he fet tan bé com he pogut, amb la col·laboració de tothom, fos companyia directa o indirecta del meu entorn.

Molt agraïda, doncs, per tot el que he pogut fer; m'estimo el Raval, el nucli antic, el Gòtic i la Barceloneta amb bogeria; i em ve molt de gust tornar a baixar a Ciutat Vella sense ser-ne regidora per poder entrar a botigues, per passejar i tenir el sentiment de ciutadana normal i corrent.

També estic molt feliç perquè inicio una nova etapa, incerta a dia d'avui, però allò que sí que sé segur és que canviaran els protagonistes, passaran de ser els barcelonins a ser els meus fills, i això, la veritat, m'omple de joia.

Un desig. Desitjar que la bona política torni al país i a aquest ajuntament. Penso que aquests darrers temps s'hi ha passat una mica de puntetes. Un desig que el nou consistori sigui ferm, amb ganes de treballar per aquesta política municipal que tant ens agrada;

que cureu els detalls de les voreres, dels fanals, i també dels planejaments, de les modificacions, dels plans d'usos; que cuideu els veïns i les veïnes que, realment, la política municipal és això, la proximitat.

Per tot això estic immensament agraïda, gràcies a tots els partits amb qui he compartit consistori, i no vull entrar en detall, però mirant-vos, m'adono que gairebé amb tothom tinc anècdotes i vivències al llarg d'aquests dotze anys. Gràcies, evidentment, al meu partit o al meu espai polític, no sé com dir-li, ja que si finalment soc aquí també és gràcies a ell. Gràcies a Ciutat Vella, als seus veïns i veïnes; gràcies a dues regidores, la Itziar i la Gala, perquè només nosaltres sabem què és estar a Ciutat Vella i, per tant, sempre ens quedarà Ciutat Vella. També, gràcies a tot l'equip del Districte en general, els funcionaris, els treballadors, a tots i a totes.

Gràcies a tots els meus companys de grup, els invisibles, que segurament estan darrere d'una pantalla ara mirant aquest ple, i alguns que han baixat aquí, i que sempre són al peu del canó. I gràcies als més visibles, que són els meus companys i companyes regidors; gairebé tots companys durant dotze anys, estimadíssims tots ells. Amb cadascun he après moltíssimes coses; al Raimond, que diu que li torni el sentit de l'humor, i que no ha perdut mai; gràcies Raimond per aportar aquest punt d'humor; l'Irma, sempre tan estudiosa i atenta amb tot; la Francina, companya i amiga; el Jordi, incansable; la Maite, una gran dona treballadora; la Sònia, determinadíssima amb tot allò seu; en Jaume, una persona que ho sap gairebé tot; l'Eduard Freixedes i Puigdollers, uns clàssics que no s'obliden; el Vives, amic i mestre; gràcies, evidentment a Joaquim Forn, per ensenyar-m'ho gairebé tot, ell n'és el culpable, si es pot dir d'aquesta manera, que estigui en política.

I gràcies, al gran *jefe* Trias, per ensenyar-nos a ser un equip —que ho hem estat des del primer dia—, per ensenyar-nos a estimar-nos els uns als altres, i per sempre fer-nos sentir útils i imprescindibles.

Per acabar, us estimo a tots i fins sempre.”

L'Im. Sr. Jaume CIURANA i LLEVADOT:

“Avui, vint-i-cinc anys i cinc alcaldes després, com deia l'Alberto, arriba el moment del comiat; i els he de dir que, mentre pensava les paraules que diria avui, probablement sento —de manera diferent, lògicament, perquè el pas del temps no és neutral— la mateixa il·lusió i la mateixa passió per Barcelona que sentia el primer dia.

M'agradaria, doncs, dedicar aquests dos minuts a donar les gràcies. En primer lloc, vull donar les gràcies als barcelonins, a tots sense excepció, sense distinció ni de condició ni d'ideologia. Voldria donar les gràcies, també, al meu partit; primer, a la Joventut Nacionalista de Catalunya, perquè jo vaig ser jove, i vaig entrar a l'Ajuntament de Barcelona com a representant a les llistes de la Joventut Nacionalista de Catalunya, després Convergència Democràtica i finalment el PDeCAT; i els vull donar les gràcies perquè durant vint-i-cinc anys m'han fet l'honor de representar-los.

Vull donar les gràcies també als meus companys de grup, a regidors i assessors, al personal administratiu i a totes les persones amb qui en algun moment o altre d'aquests anys hem coincidit o hem col·laborat; i molt especialment vull donar les gràcies a totes les persones de l'ICUB o de la Tinència d'Alcaldia amb qui vam tenir l'honor de col·laborar intensament en aquells anys.

Després em tornaré a referir a Xavier Trias, però vull agrair-li que m'hagués donat l'honor de fer de tinent d'alcalde de la Tinència que ha tingut el nom més bonic de

totes les tinències d'alcaldia que es faran i es desfaran: Cultura, Coneixement, Creativitat i Innovació.

Igualment, vull donar les gràcies a tots els regidors i alcaldes amb qui he compartit aquesta apassionant aventura de construir la ciutat quotidiana. Em sembla que, potser, no insistim prou; nosaltres, aquí, allò que fem és pensar, planificar, però, sobretot, el que fem és construir la ciutat quotidiana.

Vull expressar el meu agraïment, també, als companys de la premsa, que durant aquest anys o ens han vingut al darrere o hem estat nosaltres els qui els hem anat al darrere; els hem explicat més coses o menys, però, sempre, n'estic segur, ho hem fet des d'una relació d'honestedat intel·lectual i de respecte professional.

I gràcies, molt especialment a Quim Forn, amic de l'ànima, i a Xavier Trias, mestre, referent, exemple a seguir, gran alcalde i millor persona.

He intentat servir la ciutat amb la prudència de saber que la realitat és complexa i polièdrica; amb la fortalesa que em donen les conviccions i els valors en què crec: llibertat, democràcia i república. Amb patriotisme, sí, perquè reivindico l'amor al país com a motor per construir una societat millor; una societat que persegueixi sense parar la justícia social. I ho he intentat fer sempre des d'una posició ètica, d'exigència d'un compromís moral amb els altres i amb mi mateix; ho he intentat fer, també, amb abnegació, entesa no com a sacrifici sinó com a compromís vital, forma part del que jo soc.

És evident que en vint-i-cinc anys hi ha temps per a errors i per a encerts, però almenys coincidiran amb mi que estar vint-i-cinc anys en aquesta institució denota, com a mínim, una constància remarcable. I malgrat moments més o menys intensos dialècticament, he procurat fer-ho tot amb la virtut de la temperància.

Si s'hi han fixat, he parlat d'algunes de les virtuts a les quals, modestament, he intentat apropar-me: la prudència, la fortalesa, el patriotisme, la justícia, l'ètica o la moralitat, l'abnegació, la constància i la temperància.

Aquesta és l'autèntica càpsula del temps que els nostres antecessors van deixar al Consell Plenari i, quan alguna vegada hi ha calgut recórrer per trobar el camí, ho he fet.

I aprofito per convidar els nous regidors que, quan tinguin dubtes sobre què cal fer i on cal anar, mirin el que ens diuen aquestes parets, què és el que ens diu la institució i els nostres antecessors.

Acabo. Vaig entrar en aquesta casa amb 29 anys i sense fills, en surto amb 54 i amb tres fills ja grans; a ells i a la Núria, la meva companya de vida, vull dedicar-los aquestes darreres paraules: moltes gràcies Barcelona per haver-me atorgat aquest privilegi.”

La Ima. Sra. Maite FANDOS i PAYÀ:

“Vint anys, vint anys intensos, difícils de resumir en dos minuts. Vint anys que m’han permès treballar en moltes àrees i en molts territoris. Vaig començar podent treballar i coneixent el món del comerç, dels mercats i de la moda; i avui vull reconèixer a tota aquella gent que té una botiga o una parada a la ciutat l’esforç que fa cada dia per aixecar la persiana; gent valenta.

Potser una espineta que em va quedar clavada, quan en el govern estant no vaig poder portar aquest assumpte perquè ja en portava d’altres; per sort, en Raimond els ha cuidat i els continua cuidant.

M’ha permès sentir-me a casa ser al Districte d’Horta-Guinardó, un districte que no és el meu però que sempre portaré al cor persones que hi he conegut; m’ha permès sentir-me orgullosa de ser gracienc; no hi ha un orgull més gran per a un gracienc que ser la regidora del seu districte, del seu barri.

Sempre recordaré el dia que vaig dir als meus pares, per sort vivien tots dos, que Xavier Trias m'havia proposat ser tinenta d'alcaldia i regidora de Gràcia; allò de tinent d'alcaldia no sabien ben bé que volia dir, però els va fer molta il·lusió que fos regidora de Gràcia, perquè el meu avi va ser el primer president de la Federació de la Festa Major de Gràcia, i que la seva neta en fos la regidora ara era una cosa que, especialment a la meua mare, els feia il·lusió.

M'ha permès poder treballar per les persones més vulnerables de la ciutat en els moments més difícils de la crisi econòmica, creant serveis i equipaments que continuen i continuaran, i que estic convençuda que han fet millor la vida de les persones que més pateixen. Només per això han valgut la pena aquests vint anys.

I, especialment, m'ha permès conèixer un munt de gent del món de l'esport; una gent que porto al cor, que ara són amics. En aquesta ciutat tenim un tresor, una joia, en el món de l'esport; gent que fa més feliços els altres amb l'esport.

Haver aconseguit que Barcelona fos la segona ciutat esportiva del món, sense ser capital d'estat encara, ha estat tot un orgull. I la veritat és que sempre recordaré l'honor de portar el nom de Barcelona arreu mitjançant l'esport.

Vull donar les gràcies, evidentment, a tots els treballadors d'aquesta casa, als de totes les àrees; també, a la Intervenció i a la Secretaria General; Jordi, gràcies perquè en moments d'angoixa, ja fos dia feiner o festiu, sempre t'has posat al telèfon; moltes gràcies.

A tots els regidors de tots els grups municipals i als consellers municipals que també he conegut; i no puc recordar un regidor amb qui en aquests vint anys hagi tingut mala relació. Crec, per tant, que té mèrit poder dir que durant tots aquests anys he tingut bona relació amb tots els regidors.

I amb alguns de vosaltres, sobretot els que heu portat temes d'esports, puc afegir que podem ser amics.

Moltes gràcies al meu grup municipal, començant per les secretàries, la Lourdes, qui més m'ha aguantat tots aquests anys, i a tots els assessors; la veritat és que gràcies a vosaltres he pogut fer la nostra feina.

Evidentment, gràcies Xavier, gràcies *jefe*, per haver-me donat l'oportunitat d'haver pogut fer el que he explicat. Moltíssimes gràcies!

I moltes gràcies a tots els altres regidors del meu grup, els que ho van ser, els qui hi són avui, i els qui seguiran. La veritat és que vosaltres sou la meua segona família. No sé què faré a partir de la setmana que ve, quan no ens passem tot el dia xatejant i enviant-nos missatges, serà absolutament difícil.

Però vull donar les gràcies a dues persones, que avui no són aquí, i que són els dos Joaquims, les dues persones que van fer que jo entrés a ser regidora; Joaquim Molins, ell em va oferir entrar com a regidora, i ho va fer conjuntament amb Joaquim Forn, a qui avui vull donar les gràcies, no només per aquella oferta, sinó per tot el que ha fet durant aquests anys. I, sobretot, allò que més desitjo es que pugui estar no només dissabte vinent en aquesta casa, sinó que hi pugui ser la resta de dies. Joaquim, va per a tu.”

La Ima. Sra. Sònia RECASENS i ALSINA:

“La veritat és que per a tots nosaltres avui és un dia molt especial, un dia en què et venen molts pensaments al cap, moltes coses que vols dir, i crec que el millor, finalment, és que parli des del cor per donar cabuda a tot el que sento en aquests moments.

Del meu cor, la primera paraula que surt en aquests moments i que avui hem sentit moltes vegades és gràcies; gràcies de tot cor per haver tingut l'honor i l'oportunitat, l'orgull, d'haver servit aquesta ciutat. Gràcies a tot el personal que treballa dia a dia en aquesta

casa gran; permeteu-me que el representi amb Antonio Muñoz, l'interventor, amb qui he compartit moltíssimes hores; amb ell vull representar els valors de tots els servidors públics que formen part d'aquesta casa; els valors de l'esforç, el treball, la integritat, la professionalitat. Tots aquests són valors que traspuen en cadascun dels servidors públics, a qui avui, entre tots, retem homenatge.

Gràcies als companys dels mitjans de comunicació, per fer-nos d'altaveu i donar llum a tants i tants projectes viscuts.

Gràcies als meus companys del grup municipal, uns quants sou aquí i altres al despatx; permeteu-me, però, que personalitzi en Glòria Mateos, amiga i companya durant més de vint anys, en qui sempre he pogut confiar la tasca ingent que la política comporta; gràcies per l'amistat, que perdurarà sempre.

Gràcies a les persones que em van acompanyar durant una etapa molt especial per a mi, l'etapa de govern, Jordi Joly, Xavier Sellarès, Anna Boada, Georgina Bombardó, Ignasi Armengol i Josep Tejedo. Només grans persones amb molt de talent van poder arribar tan lluny i pensar en gran per escriure una part de la història d'aquesta ciutat.

Gràcies als meus companys i companyes regidores i regidors del meu grup municipal. No us citaré a tots perquè crec que l'emoció no m'ho permetria, i hauria d'acabar aquí el discurs; però sí que us puc dir, de tot cor, no només als qui sou avui aquí, sinó als que han passat durant els meus vint anys, que m'hi uneix una intensa amistat; a tots us portaré dins del cor.

Permeteu-me, però, que avui sí que citi aquí i recordi Joaquim Forn; vides paral·leles, amic, company i persona molt estimada. No fa gaire, però fa massa temps, que ell, també acomiadant-se aquí, va dir que començava una nova etapa, un moment polític apassionant, en què serviria amb els ideals que sempre havia defensat.

Gràcies especials a Xavier Trias; gràcies alcalde, per a mi sempre seràs l'alcalde que va liderar una de les millors etapes d'aquesta Barcelona; que sempre em va permetre créixer en l'àmbit personal, humà i professional; de qui he après a fer política, qui sempre m'ha permès marcar caràcter propi i m'ha fet confiança. Gràcies per tant, gràcies per tot, Xavier. Gràcies al meu partit, Unió Democràtica, ja que encara me'n sento, on vaig aprendre els valors de la política, la vocació de servei i l'humanisme, la defensa d'uns ideals, i fer-ho des de la convicció i la voluntat de servei.

Una part de la història de Catalunya s'explica també amb aquests ideals, i espero que algun dia puguin retornar.

Gràcies a tots els regidors, regidores, alcaldes, alcaldessa, que ha tingut aquesta ciutat. Tampoc no us citaré a tots perquè l'emoció m'impediria continuar, però tots, durant aquests anys, hem fet i hem refet el fil de la història; aquesta sala plenària, aquestes parets, se'n duran per sempre hores de debats, complicitats, acords i pactes, desacords i discrepàncies, però sempre amb altes dosis d'humanitat i d'amistat. Gràcies a tots vosaltres.

Vull fer una crida a la política en majúscules, la que es fa i es desfà des de l'espai del diàleg, el consens, el valor de la paraula, l'esforç, la tenacitat, la vocació de servei. Vull fer una crida a la intel·ligència i a la fortalesa, als i a les estadistes perquè sàpiguen estar a l'altura del que avui el país necessita, i contribuïm entre tots a formar part de la solució.

Es pot servir la societat, la ciutat i el país des de molts llocs, però la política n'és un, de trepidant, il·lusionant, ple de reptes, que retorna més del que dona; que el bé comú és immens, inabastable.

He viscut moments dolorosos i colpidors, però també moments que mai hauria viscut; m'ha permès innovar, ser creativa, conciliar interessos contraposats, veure que tot està

per fer —ens ho deies tantes vegades, Xavier!—, però que tot és possible; impulsar el progrés econòmic, i el progrés social, els meus mantres; superar-me en moments complexos, deixar petjada. Tot per aquesta recerca d'un món millor.

Barcelona fa que per sempre més siguis militant de la causa; Barcelona és forta, valenta, resilient, femenina, tolerant, plural, diversa, respectuosa, positiva; guanya l'adversitat quan convé i ha gaudit orgullosa dels seus èxits i dels seus esplendors.

I és que Barcelona, per sempre més, ha de ser aquella ciutat lliure i de progrés que tots anhelem, i en aquesta causa sempre m'hi trobareu.

Gràcies per tot, gràcies per tant. No és un comiat, és un fins aviat. Fins sempre.

Acabo amb un record especial per a la meva família més propera, el meu estimat marit, company i amic, Francesc, i els meus estimats tres fills, Pau, Ferran i Carlota. Sense ells això no hauria estat possible, i a ells els dedico els anys més especials de la meva vida, amb l'esperança i el convenciment que un dia vegin que una dona barcelonina, mare i esposa, va dedicar un temps que els pertocava a fer d'aquest món que vivim un món més just, més lliure i més pròsper. Gràcies per tot, gràcies per tant, i fins sempre.”

L'Im. Sr. Xavier TRIAS i VIDAL DE LLOBATERA:

“Regidores, regidors, deixeu-me que us digui amics.

Fa disset anys vaig arribar a casa al migdia, hi eren tots els meus fills i la meva dona, i els vaig dir: ‘Què us semblaria si em presento com a alcalde de Barcelona?’, i la meva filla em va dir: ‘Fes-ho, perquè és el que t'agrada i, a més, guanyaràs.’

No va ser fàcil, perquè vaig perdre dues vegades i, per tant, va ser una feina feixuga, però em va canviar la vida. Durant disset anys m'he dedicat a Barcelona, i avui no és que deixi de dedicar-m'hi, però és evident que em canvia la manera de treballar per a la ciutat de Barcelona.

Avui és un moment especial, un moment de donar les gràcies a un munt de gent —lamentaré si em deixo algú— a la qual vull expressar el meu agraïment. Gràcies, gràcies molt especials al meu partit, a Convergència, gràcies a Unió, també; gràcies al president Pujol, gràcies al president Mas, gràcies a Duran Lleida. No és fàcil acceptar que una persona que va perdre eleccions es torni a presentar, tots sabem que no és una situació fàcil, però he tingut el suport absolut de tots ells.

Gràcies especials a unes persones fonamentals per a mi, Joaquim Forn, que avui no és aquí i que hi serà dissabte, i que està en una situació d'injustícia absolutament lamentable. Gràcies a Joaquim Forn.

Gràcies molt especials, també, a totes les persones que han estat davant del partit, en Jordi Martí, la Mercè Homs, que darrerament ha estat la presidenta de la federació. Gràcies a tots ells per la col·laboració i per creure en la meva persona, i per fer les coses fàcils, que és important.

Gràcies al grup, que ha estat un grup sòlid. I hauria de donar les gràcies, en primer lloc, a qui ha estat la persona que ha aguantat la força anys i anys, Joan Puigdollers, i que sempre en tenia un de nou al davant. Ha estat un col·laborador extraordinari.

He de donar les gràcies molt especialment avui a una persona que crec que és tractada injustament, Toni Vives; lamento el tractament que està rebent.

Vull donar les gràcies a tot l'equip que està aquí; heu estat gent meravellosa, hem col·laborat i hem treballat; Jaume Ciurana, Sònia; amb la Sònia tinc una certa debilitat, me l'estimo d'una manera especial. A en Ciurana li tinc menys simpatia perquè es passa el dia corregint el meu català i explicant-me les coses que faig malament; tinc un català especial, es veu, que no acaba de funcionar com ell voldria; però crec que fracassarà en

el seu intent, i jo continuaré amb el meu català que m'ha portat a situacions que no són pas dolentes. M'ha portat a ser alcalde de la ciutat de Barcelona.

Gràcies molt especials als qui hi heu estat, sabent que ho deixàveu; la gent decideix anar-se'n, i aguantar fins a l'últim moment treballant, lluitant. I hi ha cops que em dic: 'I, ara, aquest, per què m'envia aquest missatge a les dues de la matinada, si ja ens n'anem...', i continuen amb la insistència de falta això, s'ha de fer allò...

Gràcies especials a totes les persones que han col·laborat amb nosaltres, des de les secretàries, les persones que han estat en llocs d'assessorament, i les dones de la neteja que ens han creat un ambient de col·laboració, d'afecte, d'estimació, que ens ha portat a ser un equip i a unes condicions de treball immillorables, i que espero que ho continuïn sent.

I dono les gràcies a Elsa Artadi, a Neus Munté i a Ferran Mascarell per una cosa que no és fàcil, que és fer el canvi per unes persones que venen noves i ocuparan plaça de regidors i regidores.

He de donar les gràcies al secretari general, a l'interventor; he de donar les gràcies a tot el personal que treballa en aquest ajuntament, del primer a l'últim.

Jo vaig entrar d'alcalde en un ajuntament que portava molts anys amb governs continuats amb socialistes i Iniciativa, i he de dir que he estat ben tractat absolutament per tothom, i ho vull agrair públicament. Són grans professionals, persones que en qualsevol lloc i moment m'han demostrat la seva estima, el seu respecte i la manera d'estimar aquesta ciutat i fer-la anar endavant.

I no seria just si jo, avui i aquí, no donés unes gràcies molt especials a la Guàrdia Urbana, als escortes que he tingut, que des de la discreció i una actuació correcta m'han ajudat. De vegades em deien: 'Sr. Trias, anem més de pressa', i jo els responia: 'No, no anem a poc a poc', i replicaven: 'És que les puntades de peu les rebem nosaltres'. És important, doncs, que la Guàrdia Urbana, els escortes, hi siguin i col·laborin amb tu estretament.

Com que no us veuré a tots, vull donar les gràcies a totes les entitats, associacions, que formen part del teixit civil d'aquesta ciutat i amb les quals hem mantingut tanta col·laboració; i amb algunes fins i tot ens hi hem barallat. Considero, però, que el grau de col·laboració ha estat important; i jo els ho vull agrair d'una manera molt especial i sincera. També vull donar les gràcies especialment als alcaldes; a l'alcalde Hereu, a l'alcalde Clos, a l'alcaldesa Colau. He de dir que s'ha creat una situació especial —amb l'alcaldesa encara no—, amb Joan Clos i amb Jordi Hereu, d'afecte; no només de respecte, sinó d'afecte, d'estimació entre persones que creiem que hem estat lluitant, que ens hem convertit en amics; i confio que acabi passant el mateix amb l'alcaldesa, que ha muntat una barrera que fa difícil aquesta situació, però espero que un dia, quan estigui fora de l'Ajuntament, la convenci que no soc ni de la casta, ni una persona dels poderosos, sinó una persona que estima Barcelona i que intenta que les coses vagin endavant, i que sempre ho ha intentat des del vessant d'entendre que l'única manera d'avançar és la bona entesa. Un exemple d'això és Joaquim Forn; quan la gent al carrer crida "Ni oblit ni perdó", sempre que he anat a veure Forn a la presó em diu: 'Trias, oblit no, però tingues clar que perdó, sempre.'

Hem viscut moments difícils, complicats, jo personalment he viscut moments difícils, però he de dir que amb tots els qui són aquí hem tingut una bona col·laboració i una bona entesa, i hem sabut distingir quines són les coses puntuals que passen en la política, que de vegades t'inciten a deixar-la, d'allò que és el respecte i l'estimació mútua que ens tenim entre nosaltres.

Per tant, el meu agraïment molt especial a ERC, amb qui hem tingut una bona col·laboració i una bona entesa; el meu agraïment al PSC, al PP, l'Alberto, que ha estat una persona amb qui podria haver establert una relació difícil, però ho hem sabut remuntar i portar-la bé. El meu agraïment a Ciutadans; i el meu agraïment a la CUP, amb qui hem tingut una situació especial, d'incomunicació en alguns moments, però vaig descobrir una persona en Maria José Lecha que em va generar un sentiment d'afecte molt especial, i que vull que li transmeteu els seus companys.

I el meu agraïment als comuns; hem tingut baralles, discussions; de vegades, sincerament, alcaldessa, no ens hem sentit ben tractats, aquesta és la veritat; però sí que és cert que amb molts de vosaltres hem tingut una relació directa i positiva per fer que les coses vagin endavant; i espero que podrem col·laborar perquè continuïn anant endavant.

Nosaltres fem política, és la nostra feina, amb el plantejament clar d'estimació a Barcelona, que l'estimem com a capital de Catalunya, una Catalunya que és una nació, que té un grau de dependència que no ens agrada, i lluitem perquè aquest grau de dependència no sigui així. I això ho intentem fer des del respecte i la col·laboració amb tots els grups.

Com vaig fer el dia que vaig iniciar la meua carrera en aquest ajuntament, avui que la finalitzo acabaré amb les mateixes paraules, i com faig cada vegada que oficio un casament, no seria Xavier Trias si no acabés amb els versos de Martí i Pol: 'Dóna'm la mà per fer camí / cap al gran llac dels somnis / dona'm la mà hi ha un horitzó / que ens crida de molt lluny.

Dona'm la mà, / dona'm la veu / i proclamem que / tot està per fer, / tot és possible avui, / fem sentir arreu / com s'exalta el vell desig d'un món millor'. D'una Barcelona millor, d'una Catalunya millor.

Gràcies!"

L'Im. Sr. Josep M. MONTANER MARTORELL:

"Després de la intervenció de l'exalcalde Xavier Trias, la meua serà més concisa i austera. Els meus agraïments de tot cor, sincers, però generals per no detallar; i, també, reconèixer quant he après en l'experiència d'aquests quatre anys tenint l'honor de ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona. I, a més, ha estat un honor especial perquè he pogut treballar en el que per a mi és més important, defensar el dret a l'habitatge i, especialment, defensar els més vulnerables; treballant en molts nous projectes d'habitatge, promovent una nova línia barcelonina de cohabitatge, i reforçant la rehabilitació com a alternativa per a les ciutats europees ja construïdes.

Tota aquesta feina que ha fet l'Ajuntament s'ha reconegut internacionalment aquestes darreres setmanes en diversos aspectes, un d'ells el premi europeu que se'ns va atorgar mitjançant Housing Europe, que agrupa totes les gestions públiques d'habitatge National Association of Housing Cooperatives i la International Union of Tenants, la Unió Internacional de Llogaters, que agrupa milions de llogaters a Europa, que ens van donar el premi a la millor i més justa política d'habitatge europea; un premi que es va donar a Barcelona. Barcelona també va ser premiada pel que fa a innovació pel projecte de cohabitatge en cessió d'ús de la Borda.

Ha estat, per tant, un honor treballar per a aquesta ciutat, especialment per un dels motius que per a mi dona sentit a la vida, que és lluitar pel dret a l'habitatge.

A més, el fet de ser regidor del Districte de Sant Martí m'ha permès aplicar concretament el programa de Barcelona en Comú del model de ciutat que volíem als

barris. En el cas concret de Sant Martí, defensar la memòria dels barris, defensar el patrimoni industrial, millorar els equipaments, defensar l'espai públic de la pressió que pateix; fer una ciutat molt més verda i més sana; lluitar contra la gentrificació; fomentar la participació en tots els sentits, i que aquest ajuntament ha posat en solfa amb unes noves normes; millorar la relació amb les entitats i associacions veïnals, assolint èxits, per exemple, el pacte pel 22@, el Poblenou més sostenible i més inclusiu.

En definitiva, ha estat posar en pràctica un urbanisme redistributiu; i també, posar en pràctica una cosa en què Barcelona tenia una certa tradició, però que hem implementat, que és la cessió de la gestió cívica del patrimoni ciutadà a les entitats i associacions, que hem potenciat a tota la ciutat, i n'és un bon exemple Can Batlló i el que s'ha fet a Sant Martí, a més d'una cinquantena de cessions de plantes baixes a entitats i associacions.

Per tant, ha estat un honor, un plaer i un privilegi poder dedicar-me quatre anys a la meua ciutat.

Acabo acomiadant-me, i vull fer-ho, també, dels companys de la premsa de qui no he pogut fer-ho personalment aquests dies; agrair la seva feina molt ben feta; sens dubte ens han criticat moltíssim, però és el que els corresponia. Per a mi ha estat un plaer explicar-los, amb passió, a les rodes de premsa, tot allò que estem fent. Igualment, vull agrair als companys de comunicació d'aquest ajuntament que ens hagin facilitat tot aquest treball. Per a mi, l'Ajuntament de Barcelona era una cosa històrica, que havia estudiat en la meua tesi, i ara, amb una aportació modesta, també he passat a formar part durant quatre anys d'aquesta institució, que al meu parer és modèlica; i ho he fet formant part d'un projecte col·lectiu, el de Barcelona en Comú, en què creiem tots i totes les integrants, i amb un equip magnífic de regidors i regidores, comissionats i molta més gent que no em detinc a detallar; i, en tot cas, vull destacar la figura excepcional de la nostra alcaldessa, Ada Colau.

Només em resta desitjar sort i encert als qui continueu i als nous electes per seguir millorant Barcelona.”

La Ima. Sra. Mercedes VIDAL LAGO:

“Fa quatre anys que vaig arribar a aquesta casa amb l'objectiu de posar-la al servei de la gent. Era molt conscient de les virtuts i de les limitacions de la institució per una tasca com aquesta. Estem en un lloc amb una potència transformadora enorme i, ahora, amb poderoses inèrcies.

Per a mi ha estat, també, un honor i una responsabilitat estar al servei de la meua ciutat i ocupar-me de les polítiques de mobilitat i de la regidoria d'Horta-Guinardó, un territori al qual només estava vinculada en part, i que he après a estimar molt, on he intentat donar el millor de mi mateixa. Agraïxo molt especialment als companys de tot el Plenari els acords i els desacords, i tot el tracte que hem tingut durant aquest mandat; i especialment a Quim Forn per la proximitat que tractar dels mateixos assumptes ens ha donat.

He intentat prendre decisions sempre pensant en l'interès general, en el bé comú, en el fet que no s'imposi el “curtplacisme”, ni les decisions que treuen més problemes de sobre, ni que responen a interessos particulars que, per la raó que sigui, tenen capacitat de pressió sobre la institució, mentre altres interessos no són capaços de fer-ho.

El bé comú, un terme d'ús corrent, però que a mi particularment m'inspira un profund respecte. En aquesta ciutat i arreu treballar pel bé comú té conseqüències, perquè t'obliga a actuar i, de fet, això vol dir treballar per les classes populars, que són la majoria. M'hi va fer pensar el pregó tan preciós que va fer Pérez Andújar per la Mercè, quan deia: “Gente de Barcelona buscándose la vida y metiéndose en líos, porque a la

ciudad se viene a eso y no a estarse quieto". " Doncs sí, *nos hemos metido en unos cuantos líos* i n'estem ben orgullosos.

Hauria volgut arribar més lluny, d'altres ho faran; hauria volgut aprofundir més en com fem política des dels barris, mai aquesta lletra petita tindrà la importància que mereix. Barcelona és els seus barris i veïns i veïnes, atendre la seva proximitat, i, ahora, no deixar que es desdibuixi el bé comú és tot un repte.

Els reptes climàtics i ambientals, vinculats també a la mobilitat són enormes; la salut i el benestar de Barcelona requeriran molta valentia política. Hem començat a fer un canvi d'agenda, però cal anar molt més enllà. Mai no ha tingut una centralitat política semblant qui i com ocupa la majoria de l'espai públic de la ciutat, i què respira tothom a Barcelona; això és una qüestió política de primer ordre, que ens parla també de justícia, i jo mai ho he oblidat.

Em quedo amb els objectius acompanyats, amb els camins que hem oberts, aquells que tot just hem començat a dibuixar; amb el suport, sobretot, molt més enllà de l'esfera professional, de l'equip tècnic i polític que m'ha acompanyat més a prop en aquest viatge, tant al Districte com aquí, a Mobilitat; amb l'empenta dels companys de lluita a Barcelona en Comú; amb l'acompanyament de la família i amics, que han quedat tan postergats aquests anys.

Hem viscut i estem vivint temps excepcionals; hem viscut l'atemptat a la Rambla, els grans reptes pendents de país, i hem hagut d'aprendre a ocupar-nos de les necessitats diàries de la gent sense perdre de vista, en cap moment, que ocupar-se de l'Ajuntament de Barcelona implica una responsabilitat política que va molt lluny i que qualsevol que el governi té el deure de vetllar per la cohesió social i la gran responsabilitat d'estendre ponts a tothom, i que ho fa amb totes les decisions que pren i en tot el conjunt de la seva acció política, la gran i la petita.

Sort i encerts en aquest camí. Salut i república!"

L'Im. Sr. Agustí COLOM CABAU:

"Un orgull i honor, i una responsabilitat haver estat regidor de la meua ciutat; membre del Govern de la primera alcaldessa de Barcelona. Haver trigat tants anys a tenir la primera alcaldessa a la nostra ciutat! Participar del govern de la gent comuna, de Barcelona en Comú.

Vam ser escollits en un moment en què Barcelona vivia les conseqüències encara de la gran crisi econòmica; de les retallades als serveis públics; una desigualtat creixent. Entitats, veïns, veïnes ens demanaven canvis, transformacions; una ciutat que els posés a ells i als barris al centre de la política local. Coneixedors que la realitat és polièdrica, que hi ha interessos contraposats, que cal vèncer resistències per poder transformar, que és necessari governar per a tothom, però defensant els interessos dels més febles i dels més vulnerables.

Hem intentat cosir Barcelona, reequilibrar-la, anar-la transformant per fer-la més justa, més equitativa, més cohesionada; una ciutat més *vivable*. Un treball que hem fet amb un equip reduït i novell i regidors i regidores, també de comissionats i comissionades, però entusiasta, decidit, rigorós.

Eloi, Josep Maria, Merche, Laura, Gala, Janet, Jaume, Laia, Gerardo i Ada heu fet, hem fet molta i bona feina. Hem abordat situacions que estaven enquistades feia molts anys; hem situat nous paradigmes; hem treballat per transformar aquesta ciutat i posar-la com a referent de moltes polítiques innovadores a escala internacional.

Hem compartit objectius, conviccions, dificultats, encerts, i de ben segur també errors, però vull felicitar-vos per la feina i per haver pogut compartir amb tots vosaltres aquests quatre anys tan intensos. Ha pagat la pena!

Ha estat un treball col·lectiu, com ho ha estat també a les àrees concretes i als districtes que jo he dirigit, i aquí vull especialment donar les gràcies a tot el meu equip i col·laboradors, i concretar-ho en les persones del Jordi, l'Albert, el Sergi, la Toni, la Laura i les dues secretàries, la Carol i la Maite.

Agrair el compromís, la professionalitat, el rigor i la capacitat a tots i cadascuna de les treballadores i treballadors públics, els seus directors, gerents, personal administratiu, els equips de premsa —què seríem sense els equips de premsa!—; són la gran força d'aquest ajuntament.

I a vosaltres, companys i companyes de plenari, i especialment de la Comissió d'Economia, gràcies per la vostra consideració, pels moments viscuts, per la capacitat de formar acords, per ser capaços, des de la discrepància, de mantenir-nos el respecte mutu. Molta sort i èxits a tothom!”

La Ima. Sra. Gala PIN FERRANDO:

“Jo voldria començar citant Nino Bravo i la cançó *Libre*. Una de les coses que he trobat molt a faltar durant aquests quatre anys és el sentit de l'humor, del qual la política institucional està bastant exempta, i crec que és molt important per a la salut mental.

Com que suposava que tots agrairíem als funcionaris i als treballadors municipals la seva feina, i parlariem de la ciutat, voldria aprofitar per compartir algunes reflexions, i posar un punt de discordança en tot aquest amor que ha anat sortint; o posar en relleu reflexions que em sembla que ens han mancat aquests quatre anys, i que crec que ens ajudarien a tenir una ciutat i un ajuntament encara millors.

Sempre em pregunto per què fem política, ja que finalment som aquí perquè volem —almenys nosaltres tenim un codi ètic—, tot i que érem més feliços abans; i, per tant, ho fem en part per amor, i fem política per transformar la realitat. Una de les coses que et dona la política institucional és la capacitat de fer una lectura complexa de la realitat, i com millor diagnosi tens de la realitat que vols transformar, més eines pots adquirir per fer-ho.

De fet, alguns venim del món llibertari; jo no votava, i la primera vegada que ho vaig fer em vaig votar a mi mateixa i, evidentment, al meu grup municipal; i els qui veníem de ser crítics amb la democràcia representativa també hem fet sovint, aquests quatre anys, l'exercici de reflexió sobre què vol dir la democràcia representativa, i és que, per sort, tenim societats complexes, plurals i diverses i allò que fem els partits és representar eixa diversitat de sectors de la societat i d'interessos.

No puc evitar confessar què em transmet aquest espai humanament i físicament —i tot i que crec que podria tenir molt bona relació amb gent que és a l'oposició— i no és bonic. Una de les coses que té la política institucional és que et mostra la condició humana d'una manera molt descarnada i descobreixes coses molt lletges i, alhora, també descobreixes coses precioses. I aquest espai on som humanament no em fa sentir còmoda.

Tornant a la política representativa, crec que de vegades perdem de vista el fet que la política representativa no és capaç, i per molt que aquesta darrera legislatura hagin entrat els comuns o la CUP, mai no abastarem i mai no representarem tota la ciutat en tota la seva diversitat, i és important no perdre de vista això. I ho dic, també, perquè alguna de les coses que hem fet molt aquests darrers quatre anys en el Plenari ha estat reclamar el consens; tanmateix, hem d'anar amb cura perquè el consens, molt sovint, és defensar i

reclamar mantenir un *statu quo*, en què hi ha determinats subjectes legítims de la ciutat i altres que no tenen veu i no són visibles. Per això, no hem de tenir por del conflicte, la ciutat és conflicte, i molt sovint apareixen aquests subjectes invisibles.

Aquest matí intentava recordar per què fem política, i pensava que jo vaig venir aquí, també, pels maners, malgrat les contradiccions a l'hora de gestionar-ho sabent que has de tenir un espai públic ordenat. Vaig venir aquí també per les treballadores sexuals, per les putes, per les *Lilys*; també per molts veïns i veïnes que ens vam sentir menystinguts durant molt anys pels consistoris. Vaig venir perquè sé que hi ha gent que no és considerada un subjecte legítim pel seu bagatge migratori, malgrat que fa més anys que jo que viu a la ciutat.

I, aquí, hem de ser conscients d'això, que el consens de vegades té trampes, que és mantenir uns determinats privilegis, i que, sobretot, amaga determinats subjectes de la ciutat.

Acabo expressant una cosa que compartim, l'amor per Ciutat Vella; i atès que em sembla que en aquest plenari ostento el rècord mundial de reprovacions, *cosa que me llevo a casa y que en política, en realidad, son como galones*.

Al final, els resultats electorals el que em van dir va ser que podem confiar en els veïns i les veïnes, que entenen la complexitat i que saben que hi ha hagut un govern que ha treballat, per primera vegada en molts anys, per posar la seva vida al centre de les seves polítiques.

Volia posar de manifest, igualment, una cosa que he après aquests quatre anys, i és que hem de desconfiar dels polítics que tenen equips que són pitjors que ells i, per tant, encoratjar la gent que entra que tingui bons equips, millors que ells; i agrair als equips que hem tingut molts de nosaltres, que han estat millors que no pas nosaltres, tant els polítics com els tècnics.

I, si m'ho permeteu, acabaré dient que, tot i que jo no hi seré, m'agradaria molt que en el primer ple del proper mandat hi sigui Joaquim Forn.

Per acabar, i justament pensant per què i per a qui fem política voldria llegir un text de la revista *Masala* que parla de la Lily, una treballadora sexual que va morir, o la van assassinar, encara no ho sabem, fa uns mesos al carrer Robador, i que a mi em recorda molt per què hem estat aquí aquests quatre anys. Diu així: “Lily y los carroñeros. Lily murió golpeada por el estigma, el silencio y la indiferencia; por esa capacidad que tienen el orden y la ley de abandonarte a tu suerte o de decidir sobre tu vida, siempre por tu propio bien; por un patriarcado que no diferencia entre prostitución y trata, porque a sus ojos todas son unas putas que algo habrán hecho. Sigue muriendo hoy, por la criminalización de quienes grababan vídeos en Robador, los entregaban a los periodistas y los colgaban en Twitter para pedir la expulsión de todas las Lilys; esos mismos que luego le ponían velas y la utilizaban para señalar al resto de Lilys, 'era una de las pocas mujeres que se paraba a hablar con otras madres sobre sus hijos' —dijo un tal Iván que sabemos que la(s) hubiera querido lejos, muy lejos—, aboliendo para ellas una condición humana que depende de detentar los derechos que les niegan cada día. Quienes de verdad lloran a Lily no fueron quienes sacaron sus lágrimas a pasear en trescientos caracteres, en riguroso directo, a cuatro columnas o convirtiéndola en carne de cañón de su cámara de trescientos megapíxeles. A Lily la lloran quienes escribieron su nombre mil veces después de que mil veces fuera borrado; la llora el pacto entre vulnerables y la solidaridad cotidiana de la calle Robador; la llora la construcción cotidiana de dignidades entre la indignidad del poder y su abuso permanente; lágrimas de verdad, que son tesoros y ‘semilla de rebelión’.

Gràcies.”

Seguidament, la Sra. PRESIDENTA excusa els tinents d'alcaldia Jaume Asens i Gerardo Pisarello, que haurien volgut ser aquí però que arran de les seves obligacions a Madrid es troben avui al Congrés.

En conseqüència, anuncia que tanca la ronda d'intervencions la tinenta d'alcaldia Laia Ortiz.

La Ima. Sra. Laia ORTIZ CASTELLVÍ:

“Per a mi han estat quatre anys intensos, amb moments plens d'alegries però també de tristeses i de tensions.

Vull començar agraint a la ciutadania de Barcelona i a Barcelona en Comú haver-me donat l'oportunitat de ser regidora d'aquesta ciutat. Per a mi ha estat un autèntic privilegi ser tinent d'alcaldia de Drets Socials i regidora de Sant Andreu.

No seré original, i també vull agrair a les persones que m'han acompanyat en aquesta aventura, de vegades amb molts revolts i moments complicats; l'equip de la Tinència, començant per les quatre d'administració, liderades per la Montse, que sabia allò que jo necessitava abans que ho demanés; al Gabi i a tot l'equip d'assessors pel seu coneixement, però sobretot per la seva immensa humanitat. Realment, quatre anys més tard som una família, sobretot perquè ens hem vist més que amb les pròpies famílies.

I també vull expressar el meu agraïment als comissionats, als equips de l'Institut Municipal de Serveis Socials, de l'IMEB, de Salut, de l'IM de Persones amb Discapacitat, Habitatge, Infància, Joventut, Gent Gran, Emergències, Consells de Participació, Acord Ciutadà, a tot el teixit associatiu de la ciutat, que batega i que dedica interès a exigir i contribuir a una millor Barcelona.

També vull agrair als treballadors municipals que ens acompanyen, el fet que fan que funcioni aquesta maquinària invisible, des de la Guàrdia Urbana, que els diu bon dia al matí; al Quim i a l'equip de Protocol; al secretari i a tot el seu equip; a les dones que tenen cura d'aquests espais; en Quico, la Cristina, en Mario i tota la gent de premsa, que són excepcionals.

Igualment, agrair al conjunt d'aquest consistori, a tots els regidors i regidores el bon tracte rebut, no sempre, però en general el bon tracte rebut; els bons consells que també he rebut d'adversaris polítics i de grups en moltes ocasions.

Sort, també, en la nova etapa; som trenta els qui marxem, Déu-n'hi-do!, i, per tant, molt bona sort a tots els qui marxem, però també per als qui us quedeu aquí, deixem la ciutat a les vostres mans.

Com que aquest comiat també és el meu adéu a la política institucional, vull recordar, molt breument, un moment que em va fer donar el pas a entrar en un partit polític; eren temps del moviment altermundista, allò d'“un altre món és possible”; ens estàvem manifestant contra la llei d'estrangeria i exigint una democràcia global, i llavors ja dèiem allò de “pensa global i actua local”.

Realment, aquest anys he après moltíssim del que significava això. No em falten avui ni els motius ni els principis que em van fer entrar en política; sense aquesta energia i capacitat d'indignar-nos no hi ha motor de canvi, ni en la vida, ni en la política, ni a la societat. I vull reivindicar més que mai la capacitat transformadora que té la política; i quan la menystenim contribuïm a la frustració, l'apatia i, de vegades, a poc a poc, també als autoritarismes.

No és fàcil l'administració, mai és prou àgil, mai és prou ràpida, i moltes vegades això és molt frustrant, sobretot quan necessitem donar resposta a emergències. Però després de tres anys a Drets Socials i a Sant Andreu sé que els grans ideals els construïm cada dia amb fets concrets; que realment prenem centenars de decisions que poden canviar

vides, i que moltes vegades no generen grans titulars. Vull expressar el meu agraïment també a aquells companys que han sabut relatar situacions molt complicades amb rigor i amb sensibilitat.

Estic convençuda que els ideals que he perseguit des de la política: igualtat, llibertat, fraternitat, només els podem eixamplar des de la quotidianitat, i la política municipal sí que té aquesta màgia. Quan ampliem les escoles públiques, o les beques menjador, parlem de justícia; quan una família pot decidir què compra per sopar en comptes de recollir una cistella d'aliments, aquesta família és més lliure; quan algú amb cadira de rodes es pot moure pels carrers, aquesta ciutat amplia llibertat; i quan dissenyem places per incloure infants, joves i persones grans, estrenyem vincles i espais de fraternitat.

Per això vull donar les gràcies per haver tingut l'honor de ser regidora de Barcelona; en aquests quatre anys crec que he pogut donar el millor que tenia i el millor que he fet en política, amb encerts i amb molts errors, n'estic convençuda. Hem intentat escoltar sempre tots els punts de vista d'aquesta ciutat, que és molt diversa, i espero que aquests valors arrelats que em venien de lluny m'hagin fet triar el bon camí.

Vull agrair moltíssim a la meva alcaldessa la força i l'empenta, en quatre anys molt difícils, que ha tingut, un lideratge excepcional que crec que poques vegades s'havia vist en política; als meus companys de Barcelona en Comú per acompanyar-me, i els que us quedeu, continueu defensant el bé comú i no oblideu mai qui sou i per què estem aquí.”

El Sr. COLLBONI demana la paraula, atès que considera excepcional el fet que un alcalde de Barcelona s'acomiadi.

Observa que malgrat que no té ús de la paraula avui perquè continua, no sap encara on, demana intervenir un minut per acomiadar el Sr. Trias i els dos presidents de grup que avui també s'acomiaden.

La Sra. PRESIDENTA accepta la intervenció del Sr. Collboni en qualitat de president de grup.

L'Im. Sr. Jaume COLLBONI i CUADRADO:

“Vull parlar, sobretot, per agrair la feina del Sr. Trias, de l'alcalde Trias. Tinc la sort de comptar entre els meus amics i col·laboradors els qui han estat alcaldes de Barcelona, i estic convençut que també podré comptar amb vostè els propers anys, perquè també ha estat durant aquest temps fent de conseller.

El Sr. Trias ha demostrat que la política pot no ser una professió, però que la política necessita ofici, coneixement i voluntat de fer governable una ciutat complexa com ha estat i com és Barcelona.

Dos altres companys, presidents de grup, avui també s'acomiaden, Carina Mejías i Alberto Fernández.

Alberto Fernández, tots ho sabem, és qui més sap de la ciutat i de l'Ajuntament, i li vull agrair la feina que ha fet per a la ciutat, i aquesta generositat que ha demostrat en molts moments posant per sobre de tot Barcelona, fins i tot per sobre de les sigles del seu partit. I a Carina Mejías, què dir-li?, doncs que, efectivament, sento que he guanyat una amiga; que hem tingut discrepàncies, sobretot l'etapa en què vam ser al govern de la ciutat, però que també ha demostrat el seu patriotisme de ciutat, i amb sensibilitat per les seves necessitats.

Als regidors i regidores que marxen, molta sort; no us podré citar a tots, de tots els colors polítics, des de la CUP amb la seva coherència a prova de bomba, fins als amics de

Barcelona en Comú, als quals només els vull dir que hem après. Nosaltres som un partit que ha governat aquesta ciutat durant molts anys, crec que bé, però també hem après; i vull reconèixer als qui es queden i als qui marxen que hem après moltes lliçons amb vosaltres.

I, per acabar, evidentment al meu grup, als meus regidors, aquests herois que, només sent quatre, i amb una circumstància electoral molt complicada van fer el miracle de mantenir la bandera aixecada; al Dani, a la Montse, a la Carmen, a l'equip tècnic, al Carlos, a l'Albert Dalmau, la Gemma Torrents, que durant aquest període molt complicat per a nosaltres han fet possible que avui tornem amb molta força i amb molta convicció.

I no voldria deixar de fer un esment a Quim Forn, que és de les persones que apleguen dues virtuts, la de ser una bona persona i la de ser un bon polític. Jo he estat en contacte amb ell tot el que he pogut durant aquest període dur i trist, i aquestes setmanes, que he parlat amb tothom, com sempre he dit als mitjans de comunicació, també he parlat amb ell. Per tant, estaré encantat de poder-lo saludar personalment, i espero que li transmeteu la nostra abraçada, no només la meva, sinó la del meu partit.

I als amics d'ERC, el mateix; compartim moltes polítiques i moltes visions de la ciutat, i hi ha un tema en què no ens posem d'acord, però estic convençut que amb temps, amb paciència, amb responsabilitat i amb generositat podrem superar el conflicte que en aquests moments ens separa.

Moltes gràcies a tots, i moltes gràcies, alcaldessa, per donar-me l'excepció de poder adreçar-me al Plenari.”

Finalment, intervé la Ima. Sra. Ada COLAU BALLANO:

“Sempre m’he esforçat a exercir la presidència del Plenari com a presidenta i com a alcaldessa, no com a part d’una formació política, però com que hi ha companys i companyes que no repeteixen, els vull expressar tot l’agraïment del món, perquè, a part de grans companys i companyes de govern, en uns moments tan complicats com els que hem viscut aquest mandat en aquest plenari dono fe que s’han pres el compromís amb aquesta ciutat més enllà del que és exigible; que us heu deixat les vint-i-quatre hores del dia, set dies a la setmana, tots i cadascuna de vosaltres, i ho he vist amb els meus ulls. Heu treballat molt més del que es podria demanar a ningú; i, a més, sempre heu donat la cara, una cosa que és molt necessària en política i que no sempre succeeix; i ho heu fet fins i tot en coses que no eren responsabilitat vostra. Per tant, moltíssimes gràcies de tot cor!

Dit això, i de forma excepcional, com a alcaldessa i com a presidenta d’aquest plenari sortint, també vull donar les gràcies, recollir l’emoció acumulada en aquest plenari; crec que tots i totes hem creuat emocions amb adversaris polítics quan han intervingut, i això és bo.

Efectivament, hem compartit un mandat en què, qui ens havia de dir quan el vam iniciar fa quatre anys!, havíem de viure totes les situacions duríssimes i excepcionals que ens han tocat al llarg d’aquests quatre anys.

Vam començar el mandat amb el regidor Garganté, que ens va donar alguns moments excepcionals que potser ja feien intuir que aquest no seria un mandat qualsevol; i han succeït coses realment tristes. S’ha mencionat molt aquí Quim Forn, i jo també ho vull fer; el tindrem amb nosaltres dissabte, però voldríem que no fos de forma excepcional, sinó normal com a regidor de ple dret. I he de dir que per moltes de les intervencions que s’han fet i les que no, estic convençuda que és un sentiment compartit de la totalitat d’aquest plenari, més enllà de les idees polítiques que es tinguin, el fet de no voler que

ni Quim Forn ni la resta de líders socials i polítics, més enllà de les discrepàncies polítiques, estiguin a la presó.

Deixeu-me mencionar una altra excepcionalitat terrible ocorreguda durant el mandat, que és l'atemptat terrorista a la Rambla; aquí jo tinc un agraïment personal perquè tothom va respondre immediatament sense matisos i sense cap mena de partidisme, tothom va estar aquí per al que calgués. Per tant, recuperar aquell moment de la resposta totalment unida i massiva que vam tenir en aquest ajuntament, tant dels càrrecs electes com dels treballadors i treballadores, que vam fer un pas endavant i vam dir: 'el que faci falta' per recuperar la nostra ciutat després d'aquell cop tan dur.

Així que gràcies en general per les vostres paraules avui aquí; ningú ha deixat de dir el que creia que havia de dir, però tothom s'ha esforçat a destacar les coses positives per sobre de les negatives. Gràcies per la feina feta, i gràcies, també, perquè em consta, de tots els grups polítics, de tots els regidors i regidores, que gairebé tothom ha travessat, com sol passar en les vides de tothom, moments molt durs; sé que s'han perdut pares, mares, germans; diverses components d'aquest consistori hem estat mares durant el mandat, alguna de bessons, fins i tot; i han estat moltes les situacions vitals complicades, difícils, intenses per què hem passat, però tothom ha estat sempre aquí, i ha posat la ciutat al davant. Novament gràcies, perquè em consten els sacrificis personals que la majoria de vosaltres heu fet en un o diversos moments d'aquest mandat.

I gràcies, finalment, perquè, n'estic seguríssima, tothom estima molt la ciutat; podem discrepar en moltes coses, però tothom és aquí perquè estima molt Barcelona. I després d'aquesta experiència de quatre anys, estic convençuda que la feina municipal és la més exigent de totes, s'hi ha d'estar sempre, vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana; després, les conselleries i els ministeris ja estan més lluny del dia a dia, la feina és ser-hi sempre, i només si es falla una vegada ja no t'ho perdonen.

Així que gràcies a tothom per triar la feina municipal, per voler-hi ser i per voler donar la cara per aquesta ciutat que tots i totes nosaltres estimem moltíssim.

És possible, també, que molts i moltes de vosaltres continueu vinculats no només a la ciutat sinó a l'activitat municipal; existeix l'associació Consell de Cent d'exregidors i exregidores, que busquen sempre mantenir el vincle i fer aportacions des d'altres llocs.

I tinc l'honor d'acabar aquest ple agraint especialment la tasca de qui ha estat alcalde d'aquesta ciutat, Xavier Trias. No era habitual que un exalcalde es quedés com a regidor; efectivament, la vocació política indiscutible, i el compromís de Xavier Trias l'han portat a mantenir-se aquests quatre anys i li ho agraeixo. Em va donar la vara d'alcaldesa amb les seves mans ara fa quatre anys, i per a mi és un honor mantenir la tradició, i ara que deixa l'activitat consistorial, poder-li entregar la vara de l'alcaldia d'honor que es lliura als exalcaldes.

Moltes gràcies, alcalde Xavier Trias.”

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les tretze hores.